

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
103**

ŠEJN

**CENA
500 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

SMRTONOSNA RUKA

8 600125 011084

★ **SEJN** ★

BROJ 103

DŽEK SLEJD

SMRTONOSNA RUKA

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
SEJN
Broj 103

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
THE FATAL HAND

Recenzija
Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija
Zoran VELIKIĆ

Lektor
Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik
Lajoš ILEŠ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Julijana PAP
Julijana KARDOŠ

Stampa 3. XI 1987.

Tržište 16. XII 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Voivode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRA-
GINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade —
THE FATAL HAND.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA
iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove
knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj
413-12/79, od 28. februara 1979. godine.

Bio je to zaista munjevit pokret Šejnove ruke. Čarape sa podvezicama koje je nosila ispod uske suknje dosezale su jedva nešto iznad kolena. Pod prstima je osećao mekoću i toplinu njenih predivnih nogu.

Nijednim gestom ta žena nije stavila Šejnu do znanja da joj njegova ruka smeta. Jedino je na trenutak prekinula sa serviranjem pića da bi uz smešak mogla da ga odmeri od glave do pete.

Uzrativši pogled, Šejn joj je namignuo, dok mu se ruka ponovo već nalazila na stolu.

Imala je plavu kosu, visoke jagodice i predivan pomalo prćast nos. Uglovi njenih zelenih očiju bili su blago povijeni prema gore što je bio rezultat vešto nanесene šminke.

— Čuvaj se, nevaljalče! Momci iz gradske čistoće samo što nisu stigli — rekla je umiljato i tek toliko glasno da je jedino Šejn mogao da je čuje.

Nije ga više pogledala, ali se zatim ponovo uputila prema šanku. Šejn je sa uživanjem posmatrao njeno oblo telo koje se naziralo ispod tesno pripijene suknje.

— Šta je sada mladiću? — začuo se glas čoveka sa Šejnove desne strane. — Takva vrsta žena se može sresti na svakom koraku. Ono što je ovde neponovljivo to su karte koje upravo držim u rukama.

— Dobro, dobro — reče treći za stolom. — Dosta je bilo priče, hajde da vidimo to što imaš u rukama.

Kada je ugledao karte na stolu, Šejnu je bilo jasno da je i ovoga puta izgubio. Plavuša, koja je mirno stajala iza šanka, jednostavno mu nije dozvoljavala da se u potpunosti koncentriše na igru. Debeljko, koji je sedeo sa njegove desne strane, skupljao je novac koji je upravo dobio na kartama dok je suvonjavi s orlovskim nosom već delio karte za sledeću igru.

Devojka se sa začuđujućom lakoćom kretala između stolova i pored toga što je u rukama držala poslužavnik prepun čaša viskija. Iako nije gledala u njegovom pravcu, Šejn je po njenom držanju lako mogao da zaključi da je znala da je on posmatra.

U sledećem trenutku u salun su sa ulice ušla tri kauboja. Dvojica su se uputila odmah prema šanku, dok je treći krenuo prema stolu za kojim je Šejn sa ova dva džentlmena igrao poker.

Šejn je bezvoljno držao karte u rukama pošto je bio svestan da sa ovakvim kartama ni ovoga puta neće moći da povrati deo novca, koji je do sada izgubio.

Kauboј se zaustavio pored njihovog stola, odmerio svakog od njih ponaosob i upitao: — Koji je od vas trojice Šejn?

— Ovaj ovde! — reče debelјko, pokazujući na Šejna.

— U čemu je problem, mister? — upita Šejn.

Čovek je bio visok i plećat, imao je kratak snažan vrat na kotne se nalazila pomalo neformasta glava. On je mračnim pogledom netremice gledao u Šejna.

— Problem je u tebi, amigo! Moraćeš da nestaneš. I to najbolje odmah inače će te odavde izneti u mrtvačkom kovčegu.

Odjednom je u salunu nastao tajac. Ona dvojica, koji su se kartali sa Šejnom, spustili su karte i užurbano se podigli od stola.

Šejn je i dalje sedeo za stolom sa pomalo umornim osmehom na licu. Kraјičkom oka ugledao je kako kauboјu pristiže pojaćanje. Bila su to ona dvojica, koji su se najpre uputili prema šanku.

— A ko ste vi? — upita Šejn.

— Mi smo momci iz gradske čistoće! — odvrati kauboј cereći se.

— Tako dakle! — pomisli Šejn dok je pogledom pretraživao prostoriju. Međutim, plavuša je u međuvremenu očigledno bila nestala.

Ona dvojica, koji su sa kauboјem ušli u salun, sada su stajali levo i desno od Šejna i budno su motrili na svaki njegov pokret. Nije bilo nikakve sumnje da su ono što su govorili ozbilјno i mislili, a isto tako i da su želeli da im se Šejn suprotstavi da bi čitavu stvar mogli ovde da reše.

— Iz gradske čistoće, dakle — reče Šejn klimnuvši glavom.

Ne oklevajući više ni časa, Šejn je munjevito skoćio podižući sto sa sobom. U salunu je nastala neopisiva buka, koju su stvarale čaše koje su zajedno sa teškom mermernom pepelјarom odletele na pod. Koristeći sto kao zaklon, Šejn je jurnuo napred. Ona trojica očigledno nisu računali sa ovakvim razvoјem događaja, tako da je Šejn već u prvom naletu uspeo bukvalno da ih pregazi. U padu je jedan od njih pokušao da potegne revolver, no Šejn ga je preduhitrio snažnim udarcem ivicom stola u stomak. Sada su sva trojica bespomoćno ležala pred njegovim nogama. Šejn je zatim ponovo podigao sto da bi zadao još jedan udarac, koji je trojicu napadaća poslao u carstvo snova.

U salunu u kome je bilo otprilike dvadesetak gostiju ponovo je zavladala mrtva tišina. Svi su nemo zurili u Šejna kao da su ugledali duha. On je, međutim, mirno vratio sto na svoje mesto dok je sa blagim čuđenјem posmatrao onesvešćene napadaće.

— Znae li vi ko su oni? — upitao ga je jedan od prisutnih.

— Nemam pojma! — odvrati Šejn. — Jedan od njih je spominјao gradsku čistoću ako se ne varam. Pitam se samo ko će sada preuzeti njihov posao? Ili u ovom gradu ima još njima sličnih?

— To su ljudi Sema Hauarda juniora! — reče onaj isti čovek za šankom dok je merio Šejna takvim pogledom kao da

je ovaj u najmanju ruku upravo zapalio ceo grad. Zatim je spustio novčanicu na šank i užurbano napustio salun.

Šejn nije mogao, a da se ne nasmeje kada je video kako se gotovo u istom trenutku ispraznila čitava prostorija. Jedan jedini džentlmen je ostao da sedi za svojim stolom, koji se nalazio u najudaljenijem uglu saluna.

— Sumnjam da bi vam u ovom času i najbrži konj pomogao — izusti barmen, koji je mirno stajao iza šanka i brisao čaše.

Kada se okrenuo Šejn je pored barmena ugledao i plavušu, koja je tako iznenada bila nestala. Ona je preplašeno buljila u Šejna. — Zar je moguće da je sve ovo bilo njeno maslo? I to samo zato što je dodirnuo njene noge?

— Da malo ne preterujete? — odvrati Šejn dok je nameštao svoj veliki „stentson” šešir.

— Šta su hteli od vas, mister? — upita barmen.

— Rekli su da treba što pre da se izgubim odavde.

— Bilo bi bolje za vas da ste ih poslušali. Mora da im je to naredio Sem Hauard junior. Oni sami to ne bi nikada učinili.

Plavuša se zabrinuto uputila na svojim visokim potpeticama prema Šejnu. — Da li si povređen?

— Ne! — odgovorio je Šejn uz zagonetan smeh. — Gradska čistoća! Ova trojica su se tako predstavili.

— Nije ono što ti misliš. To sam samo tako rekla, pošto je to uzrečica koja se često koristi u našem gradu — reče devojka pomalo zbunjeno.

Onaj sa neformastom glavom je polako dolazio svesti. Šejn je otišao do njega, sagnuo se, uzeo njegov šešir i pomogao mu da se ponovo dignu na noge. Zatim mu je stavio šešir na glavu, okrenuo ga u pravcu izlaznih vrata i gurnuo napred.

— Pozdravite mi mister Sema Hauarda juniora!

Kauboj je koračao raširenih nogu, dok su mu kolena i dalje klecala. U trenutku kada je napustio salun i druga dvojica su počeli da dolaze svesti. Jedan od njih se uhvatio za šank da bi se lakše podigao, dok je drugi za isto to koristio obližnji sto. Mutnim pogledom su prvo lutali po salunu da bi zatim začuđeno pogledali jedan drugog.

— Vaš prijatelj se već izgubio! — rekao je Šejn.

Pogledali su ga samo na kratko pre nego što su i oni nesigurnim korakom izašli na ulicu.

Šejn se ponovo vratio za šank dok je plavuša već počela da čisti polomljeno staklo.

— A sada mi natočite jedan dupli viski — reče Šejn.

— Zar nećete da se izgubite odavde pre nego što budete suviše kasno? — upita barmen. Hteo je još nešto da kaže, ali mu je izraz Šejnovog lica začepio usta. Natočio je viski u čašu i pružio je Šejnu.

Napolju su se začuli koraci. Bat teških čizama je odjekivao po drvenoj verandi ispred saluna. Sudeći po buci koju su stvarali mora da ih je bilo mnogo.

— Karla! — dreknuo je barmen.

Šejn se okrenuo i nasmejao. Plavuša je prekinula započeti

posao da bi se što pre izgubila iza šanka. Barmen je šćepao za mišicu i gurnuo kao preplašenu životinju u obližnju kuhinju.

Ulazna vrata su se uz tresak otvorila. U salun je ušao visok suvonjav čovek. Bio je obučen kao i svi vlasnici velikih rančeva. U ruci je držao dug korbač sa pozlaćenom drškom. Udarao je njime po podu dok je mrko gledao Šejna. Za njim su u salun počeli da ulaze momci poput one trojice, koju je malopre već susreo. Šejnu se učinilo da toj koloni koja je pratila čoveka sa zlatnim korbačem nikada neće doći kraj. Kada su se vrata napokon zatvorila Šejn je prebrojao ukupno dvadesetoricu.

Korbač je gotovo ritmički fijukao kroz vazduh da bi svaki put uz glasan prasak završio na drvenom podu saluna. Na samom kraju kožnog korbača nalazio se pričvršćen komad metala. Onaj ko je znao njime da rukuje mogao je čoveka da rastrgne na delove. Šejnu je na prvi pogled bilo jasno da je ovaj ugladen rančer upravo jedan od onih koji zna da se služi ovom vrstom oružja i koji uživa da ga koristi. Znao je da će morati ozbiljno da ga shvati, pa makar se on i ponašao pomalo detinjasto.

— Vi ste napali i pretukli moje ljude, Šejne! — dreknu on ljutito svojim piskavim glasom. — Sa dvadeset revolveraša kao zaleđinom čovek može lako da se ovako dere — pomisli Šejn.

— Da li ste vi Sem Hauard junior? — upitao je Šejn mirno.

— Da, ja sam Sem Hauard. Sem Hauard junior! — opet se začulo udaranje metalnog vrha korbača o pod.

Sem Hauard junior! To je i sam izgled čoveka, koji je stajao pred njim, govorio Šejnu kakav je taj Sem Hauard i šta ga u životu najviše muči. Sem Hauard senior je verovatno već odavno mrtav, ali zato se ovaj pasji sin još uvek nalazi u njegovoj senci. Mora da se svim silama trudio da izađe iz očeve senke.

— Batinama ću vas isterati iz mog grada! — uzviknuo je Sem Hauard junior nadmeno. — No pre toga ću vas svući do gole kože!

Šejn je znao da okupljeni revolveraši čekaju samo na gazdin mig, pa da oni preuzmu stvar u svoje ruke. Verovatno ih je dobro plaćao tako da su oni jedva čekali da mu dokažu svoju odanost. A to je verovatno bio juniorov drugi problem. Ne samo što je svima želeo da dokaže da je konačno prebrodio očevu senku, već je očigledno hteo i ovim momcima da dokaže da i bez njih može da reši sve probleme i da ne zavisi uvek od njih.

Šejn je mirno uzeo čašu sa viskijem u ruku. — Gde li su zamo naša vremena kada su muškarci mogli kao ljudi da popričaju? — rekao je ozbiljnim glasom.

Stara dobra vremena! Vremena kada je njegov otac imao poslednju reč — to je Šejn hteo da kaže, a ovaj prokleti pasji sin je to odmah vrlo dobro shvatio.

— Ja sam uvek spreman da porazgovaram sa pravim muškarcima! — dreknuo je on svojim piskavim glasom. — No pred sobom ne vidim pravog muškarca. — Ovo je naglasio zbog revolveraša, koji su i dalje stajali iza njegovih leđa.

— Ja sam, u stvari, ostao ovde da bih vam nešto ponudio

— reče Šejn. — Zbog toga sam i došao u ovaj grad. Ali do vas čovek teško može da dođe.

Ove reči su očigledno postigle pravi efekat pošto je gotovo u istom trenutku Sem Hauard prekinuo nadmeno da udara korbačem o pod saluna.

Šejn je malo zabacio šešir unazad, a zatim je sa čašom u ruci polako krenuo prema Hauardu. — Kada bi samo vaš otac video šta ste za ovako kratko vreme uspeali da napravite od ranča, pa i od čitavog ovog grada, morao bi da prizna da vam čak ni on nije ravan.

Ovim rečima Šejn ga je dirnuo u ranu, koja je već dugi niz godina tištila Sema Hauarda juniora. Iznenada je oko njegovih tankih usana zatitrao zadovoljan osmeh.

— Vi ste, dakle, poznavali moga oca?

U tom času je potpuno bio zaboravio na korbač, pa i na reči svoga oca, koji mu je uvek govorio da nikada ne dozvoli svom smrtnom neprijatelju da mu se suviše približi. Verovatno je taj savet odbacio upravo zato što je dolazio od njegovog oca.

Kada mu se dovoljno približio, Šejn je naglo ispustio čašu iz ruke, potegao revolver i šćepao Hauarda za okovratnik jakne odvlačeći ga prema šanku.

Revolveraši su potegli svoje oružje, no bilo je već suviše kasno. U Šejna je bilo upereno dvadesetak revolverskih cevi koje, međutim, nisu predstavljale neku ozbiljniju opasnost, pošto je ispred sebe kao zaklon držao Sema Hauarda.

— Hajde, mućaćosi, gubite se odavde ili ću vašem gazdi prosvirati lobanju!

U salunu je za trenutak nastao tajac. Nijedan od revolveraša se nije usuđivao da načini i najmanji pokret. Dok ga je i dalje držao za gušu, Šejn je krajičkom oka pogledao mladog rančera koji je do maločas izigravao velikog gazdu kome niko nije ravan, a koji je sada naprosto umirao od straha.

— Izlazite napolje ili će me zagolicati kažiprst na okidaču! Nakon ovih Šejnovih reči svi ovi dobro plaćeni revolveraši su hteli-ne hteli morali da ga poslušaju i da izađu na ulicu. Isto onako bučno kako su ušli sada su svi odjednom počeli da izlaze.

Kada su konačno svi napustili salun, Šejn se sa porugljivim smeškom na licu zagledao u Hauarda. Ono što je i dalje držao u svojim rukama nije ličilo na muškarca nego na najveću kukavicu, pa je polako spustio revolver.

— A sada me dobro saslušajte, mister Hauarde! — procedio je Šejn odsečnim tonom. — Uključite me se klonite i nemojte više da mi tovarite vaše plaćenike na vrat, nešto ću se u tom slučaju razračunati s vama, a ne sa njima. I verujte mi da vam onda neće pomoći ni sto onakvih momaka, koje stalno vučete za sobom!

Snažnim trzajem Šejn mu je išćupao korbač iz ruke, a zatim nastavio: — Ukoliko me ne poslušate, onda ću vam ovim ovde začepiti tu vašu veliku gubicu.

Bilo je jasno da će Sem Hauard junior od straha uskoro početi da gubi kontrolu nad sobom, a pošto nije trpeo muškar-

ce u takvom stanju, Šejn ga je pustio, gurnuo mu korbač ponovo u šake i procedio: — A sada se gubite oдавде!

Bez i jedne reči Hauard se bojažljivo okrenuo i uputio prema izlazu. Već nakon nekoliko koraka počeo je da trči da bi na kraju naprosto bezglavo izjurio napolje na ulicu.

Šejn je i dalje držao revolver u ruci dok je netremice zurio u vrata. Međutim, ništa se sumnjivo nije čulo.

— A sada sledi histeričan izliv besa — reče barmen.

Šejn je mirno vratio revolver u futrolu, a zatim se laktom ponovo oslonio na šank. — Da, upravo takav utisak je i na mene ostavio.

— A sutra će narediti svojim ljudima da vas ubiju!

Šejn se na ove barmenove reči samo blago osmehnulo i dodao: — Sutra da, možda, ali ne danas. A sada mi natočite još jedan viski.

Barmen ga je ćutke poslužio.

Šejn je podigao pogled sa čaše pred sobom kada je u salunu začuo korake. Džentlmen koji je sve vreme sedeo za stolom u najudaljenijem uglu saluna sada se uputio prema šanku.

— Ovo je zaista bila odlična predstava, mister Šejn! — rekao je on i pružio mu ruku. — Nadam se da sam dobro zapamtio vaše ime?

— Dobro ste ga zapamtili — odvratio je Šejn dok su se rukovali. Nije znao zašto, ali čovek mu je odmah bio nekako simpatičan.

— Klark Berimor! — predstavio se on. Imao je pravilne crte lica i bio je gotovo iste visine kao i Šejn. Na sebi je imao odelo kakvo se obično nosi u velikim gradovima. Istina, nije bilo baš najnovije i sašiveno po poslednjoj modi, ali je zato bilo uredno ispeglano.

— Mogu li da vam ponudim jedno piće? — upitao je Šejn.

— Svakako! — odvratio je Klark Berimor.

Barmen ga je bez i jedne reči poslužio, a zatim se uputio prema vratima, zaključao ih i počeo da pomaže Klari, koja je u međuvremenu počela da podiže stolice na stolove.

— Živeli! — nazdravio je Šejn. — Da li ste ovde na putovanju?

— Kako se uzme! — odgovorio je Klark Berimor, izvrđavajući u prvom trenutku da se detaljnije izjasni. Ugledavši međutim Šejnov znatiželjan pogled, on je produžio: — Obilazim trgovine i pokušavam da prodam kuhinjske potrepštine.

Šejn nije mogao a da se ne nasmeje. Zar čovek poput njega prodaje šerpe i lonce? Zaista nezamislivo!

— Želeo sam da se bavim nekim mirnim poslom, a da ipak i dalje putujem — nastavio je da objašnjava Klark Berimor. — Dovoljno dugo sam se smučao duž granice i gore na severu po najgorem snegu i ledu. A sve to mi nije donelo nikakve koristi.

Zatim je posegao za flašom da bi im natočio još po jedno piće. — Stvarno mi se sviđate, Šejne! Mogu vam reći da smo nas dvojica veoma slične prirode, a takvi poput nas se zaista retko sreću. — Uz zadovoljan smešak na licu Berimor je podi-

gao čašu da bi u sledećem trenutku obojica jednim gutljajem ispili čašu do dna.

— Sigurno ste čuli za onaj transport zlata kome se ovde negde izgubio svaki trag, Šejne. Smem da se kladim da onaj klovn upravo zbog toga ne trpi nepoznata lica u svom gradu. Kako bi bilo da se nas dvojica uortačimo? Do sada sam kao verovatno i vi uvek bio pravi vuk samotnjak, ali u ovom slučaju bi ljudi poput nas trebalo da se udruže.

— Da, i ja sam našao nešto o tome.

— Deset miliona dolara u zlatu, Šejne!

— Toliko mnogo? Sve mi se čini da su ljudi u toku dugih zimskih noći dodali još koji milion.

— Moguće! No i pored toga se radi o gomili para, zar ne? — reče Berimor slegnuvši ramenima. — Ne morate se naravno odmah odlučiti. Išao sam da pogledam klanac u kome je navodno zatrpan ceo transport. Sada se tamo sa svih strana sručuju lavine. Pretpostavljam da ima snega debljine ne više od šezdeset stopa. A dok on ne okopni...

U tom trenutku je pored njih prošla plavokosa Klara na svojim visokim potpeticama. I Šejn i Berimor su se okrenuli za njom. Videli su kako je na kratko zastala i uputila Šejnu čežnjiv pogled da bi zatim ponovo produžila dalje.

— Izgleda da smetam — rekao je Klark Berimor i isprio na brzinu još jedno piće. — Razmislite dobro o ovom mom predlogu, Šejne! Ja sam se smestio kod jedne stare prijateljice. Vi ste verovatno odseli u ovdašnjem hotelu?

— Da! — reče Šejn klimnuvši glavom.

— Videćemo se još! — Klark Berimor je potapšao Šejna po ramenu kao starog znanca, a zatim se uputio prema vratima. Barmen je pošao za njim da bi mu ih otključao i pustio ga napolje.

Šejn ga je zamišljeno ispratio pogledom. To je, dakle, bio razlog njegovog dolaska! Zlato iz Kalifornije je još za vreme rata bilo od izuzetnog značaja za Uniju. A i u međuvremenu se ništa bitnije nije promenilo.

Na putu od velikih nalazišta zlata u blizini Sakramenta do najbliže železničke pruge izgubio se trag transportu zlata u vrednosti od tri miliona dolara. Bilo je sigurno da se nije radilo o pljački, već je transport bio zahvaćen i zatrpan snažnom snežnom lavinom. Tačno mesto gde se to dogodilo niko nije znao. Moglo je samo da se nagađa, a upravo zbog toga su počele da kolaju najneverovatnije priče koje su privlačile mnoge znatiželjnike i avanturiste, koji su se nadali da će ovde u ovim brdima pronaći svoju sreću. Međutim, do sada još nikome nije pošlo za rukom da se dokopa zatrpane pošiljke zlata. Doline su još uvek bile prekrivene suviše velikim naslagama snega da bi se bilo šta moglo uočiti.

Šejn je u ovom času znao barem za trojicu koji su naumili da pronađu zlato. Bili su to Klark Berimor, Sem Hauard junior, koji je zbog zlata terao svakog stranca iz grada da ga niko ne bi preduhitrio, i on sam. On je, međutim, za razliku od druge dvojice, bio poslat ovamo sa zadatkom da pronađe zlato i da

ga vrati onome kome i pripada, a to je bila vlada Sjedinjenih Država.

Šejn je isto tako bio svestan činjenice da je pored njih trojice nestali transport zlata privukao još mnoštvo drugih ljudi ovamo na sever Kalifornije. Plena je mogao da se dočepa samo onaj koji ga prvi i pronade. No, još važnije je bilo da taj bude i u stanju da ga za sebe zadrži. Morao je da bude dovoljno spretan i moćan, pa da ga odbrani od svih onih koji se neće libiti da ga se i naknadno domognu.

Plavuša je iznenada prekinula Šejnova dalja razmišljanja. Sa čuđenjem je konstatovao da gori još samo jedna petrolejska lampa i da je barmen u međuvremenu napustio salun tako da je sada bio sam sa plavokosom Karlom.

— Najbolje bi bilo da podeš do mene — reče ona. — U hotelu nećeš ni časa biti siguran pošto će Sem Hauard junior sigurno pokušati da ti se osveti.

I ne dočekavši njegov odgovor, Karla ga je uhvatila pod ruku i ugasila i poslednju svetiljku tako da su se našli u potpunju tami. Šejn je na licu osenio njen vreli dah pre nego što je uzeo u naručje i poljubio. Ona ga je svojim nežnim rukama obgrlila i uzvratila poljubac, pripijajući se sve snažnije uz Šejna.

— Hajde, idemo do moje kuće! — prošaputala je ona umiljato nakon izvesnog vremena. — Tamo bar ne moramo da stojimo.

Glasno se nasmejavši sopstvenim rečima, Karla je krenula prema vratima vukući Šejna za sobom. Međutim, pre nego što je otključala vrata od saluna pala mu je još jednom u zagrljaj od koga su oboje gubili dah.

Napolju je već odavno bila mrkla noć. Na glavnoj ulici nije više gorela nijedna svetiljka. Šejn joj je pomogao da u mraku zaključa salun, a zatim su ruku pod ruku krenuli ulicom prema Karliinoj kući.

Karla je posedovala na samom izlazu iz grada malu kućicu u kojoj je sama živela. Kada su ušli unutra Karla nije ni stigla da upali svetiljku, a već su počeli užurbanim pokretima uzajamno da se svlače. Zatim je Šejn podigao u svoje naručje i odneo je do kreveta. Karla je strastveno uzdahnula kada su oboje utonuli u meku i mirišljavu postelju.

II

Sem Hauard junior je kipteo od besa. Slike, a zatim i knjige, letele su na sve strane po biblioteci njegove lepo uređene kuće na ogromnom ranču u neposrednoj blizini grada.

Četvorica njegovih ljudi su stajali napolju pred vratima u iščekivanju da se njihov gazda konačno smiri.

— Ovo je stari trebao da doživi! — izustio je mali, pomalo zdepasti četrdesetogodišnji Blu Bel, klimajući u neverici glavom.

Sem Hauard junior se i dalje derao kao da su ga nabili na kolac. Odjednom se u biblioteci začula lomljava stakla.

— Pijan je ko letva! — reče Kindler, koji je bio Hauardova desna ruka, a ujedno i vođa grupe revolveraša koje je Sem Hauard junior unajmio.

Hauardov predradnik koji je vodio sve poslove oko ranča se zagledao u Kindlera i rekao: — Udi i reci mu da već jednom prekine s tim cirkusom!

— Ti izgleda misliš da ja nisam baš sasvim pri svesti, je li? — odvrati Kindler preneraženo.

Uvidevši da od ostalih neće biti neke velike koristi, predradnik je sam odlučno krenuo prema vratima od biblioteke, no na kraju je ipak pomalo neodlučno zastao pred njima.

— U stanju u kakvom je sada, možeš jedino da ga umiriš ako ga tresneš pesnicom po zubima — reče Kindler. — A ako se sutradan seti toga onda si ga nadrljao! Zato je najbolje da ga ostavimo da se malo izduva. Sutra ćemo moći na miru da porazgovaramo s njim. Uostalom, znaš i sam kakav je. Obično se dobro napije, počne da lupa sve što mu dode nadohvat ruke, a zatim se vrlo brzo smiri.

— Stvarno ne razumem zašto nam nije dozvolio da se vratimo — reče Blu Bel. — Onog kurvinog sina tamo u salunu sredili bismo levom rukom i onda bi bio mir u kući.

Kindler mu na ovo ništa nije odgovorio. Unutra u biblioteci je Sem Hauard junior i dalje nešto nerazgovetno mumlao. Zvuci koji su dopirali iza zatvorenih vrata učinili su se četvorici ljudi kao buka koju stvara krdo divljih svinja.

— Kindlere! — začulo se odjednom dosta razgovetno.

Kindler je pomalo prestrašeno zastao, dok su ostala trojica piljili u njega.

— Hombre, čini mi se da tebe traži — reče predradnik sažaljivo.

Kindler je i dalje nervozno zurio u vrata.

— Kindlere! — sada je Sem Hauard junior već vikao glasno i jasno.

— Čoveče, hajde ulazi već jednom! — procedio je Blu Bel.

Kindler je napokon otvorio vrata od biblioteke da bi ih već u sledećem trenutku ponovo zatvorio kada se začuo udarac nekog teškog predmeta o masivna hrastova vrata.

— Sada je uistinu podivljao! — reče Blu Bel. — Njemu zaista fali daska u...

Blu Bel nije stigao da završi rečenicu pošto su se vrata širom otvorila i u njima se nesigurnim korakom pojavio Sem Hauard junior. Kada su ga ugledali sva četvorica su prestravljeni ustuknuli.

Sem Hauard junior je bio sav krvav u licu i po rukama. Na vratima je potegao još jedan gutljaj viskija iz flaše, koju je otvorio na taj način što joj je jednostavno polupao grlić. Kosa mu se lepila za okrvavljeno čelo. Prostorija iza njegovih leđa je pre ličila na bojno polje nego na najbogatije opremljenu biblioteku u okrugu od najmanje dvesto milja, što je do pre nepunih pola časa uistinu bila.

— Kindlere! — dreknuo je on ponovo. — Sve mi se čini da sediš na tim tvojim velikim ušima. Ja te zovem, a ti se ne pojavljuješ! Pa zar ste svi gluvi, sto mu gromova!

— Upravo je hteo da uđe — reče Hauardov predradnik.

— Jesi li otpustio onu trojicu, koji su dozvolili da ih jedna obična protuva onako sredi? — upita Sem Hauard junior razdražljivo. — Te nesposobnjakoviće koji su me osramotili pred celim gradom neću ovde više da vidim, da li sam jasan?

— Njih sam već odavno najurio, mister Seme Hauarde juniore.

Sem Hauard junior! Upravo tako je zahtevao da ga svi oslovljavaju. I teško onome ko bi svesno ili nesvesno zaboravio da doda ono junior iza njegovog imena! Taj bi na sebi u istom trenutku osetio udarac njegovog pozlaćenog korbača. I to bez obzira o kome se radilo. Tako je jednom i sam Kindler osetio na svojoj koži izliv Hauardovog besa. Sutradan mu se Hauard izvinio, ali je Kindler ipak morao da mu obeća da ubuduće neće više zaboravljati da njegovom imenu doda i ono junior.

Svi ljudi koji su radili na Hauardovom ranču su bez mnogo reči delili isto mišljenje o njemu, a ono ga zaceo nije predstavljalo baš u najlepšem svetlu. Svi su, naime, Hauarda smatrali jednim običnim tiraninom, koji se nije mnogo osvrtao na druge. On ih je, međutim, sve odlično plaćao što je kod svih kako kod kauboja na ranču tako i kod revolveraša koji su ga u stopu pratili prevagnulo da i dalje ostanu da rade za njega.

Sem Hauard junior je otpio još jedan gutljaj iz polupane flaše, nanevši sebi novu posekotinu, tako da mu je krv sada tekla u debelim mlazevima iz usta.

— Mister Sem Hauard junior! — dreknu Kindler pružajući ruku prema njemu da bi mu oteo flašu. — Zar ne primećujete da se time neprekidno ozleđujete?

Ne dozvolivši da mu se Kindler približi Hauard je već u sledećem trenutku bacio flašu tako da se ona razbila u paramparčad negde u dnu dugačkog hodnika, koji je vodio do ostalih prostorija.

— Dovedite mi ga ovamo! — dreknu Hauard. — Ali ovoga puta idite svi zajedno i dovedite mi tog pasjeg sina ovamo!

— Mister Sem Hauard junior! — odvrati Kindler svojim promuklim glasom. — Sada je dva sata posle ponoći.

— Pa šta! — dreknuo je Sem Hauard sav crven od besa. — Krećite već jednom! I to svi do jednog! Šta mislite zašto vas plaćam? Dovedite mi tog Šejna, pa da ga ovde izgazim kao najobičnijeg crva. Ima da mu polomim svaku kosku! Hajde, gubite se!

Hauardovi ljudi su u neverici počeli da se zgledaju. No, bilo je očigledno da će, odgovaralo to njima ili ne, morati da izvrše naređenje svoga gazde, koji se u sledećem trenutku okrenuo i ponovo ušao u biblioteku, zalupivši snažno vrata za sobom.

— Hajde, diži ljude na noge! — reče Kindler Belu.

— U ovo gluvo doba? Pa kako misliš da ga pronađemo? Ne verujem baš da usred noći šeta mirno po ulici, očekujući da se mi pojavimo.

— Ne lupetaj! — prosikta Kindler ljutito. — Sigurno je

odseo u hotelu. Kada stignemo tamo, tiho ćemo probuditi Ala i on će nas pustiti unutra.

— Kad ti kažeš... — odvratio je Blu Bel i napustio Hauardovu kuću.

— A ti ćeš... — Kindler je počeo da se obraća predradniku, ali nije stigao da dovrši rečenicu pošto se iza zatvorenih vrata ponovo začula strahovita buka. Sem Hauard junior je počeo još glasnije da urla i da sa još većom žestinom razbija sve što mu se našlo nadohvat ruke.

Predradnik je na to samo zakolutao očima i rekao: — Nije valjda da je opet počeo. Već sam pomislio...

Međutim, nije stigao da završi misao do kraja pošto su i on i Kindler bili prisiljeni da se munjevito bace u stranu da bi izbegli hice iz Hauardovog revolvera, koji je počeo kao pomahnitao da rešeta vrata biblioteke.

— Nadaймо se da u stanju u kakvom jeste neće još i samog sebe raniti! — reče Kris Valer, koji je bio Kindlerov najbolji prijatelj i koji je do tog trenutka čutke pratio šta se u kući dešava.

— Raniti? — odvrati Kindler. — Pa zar nisi video da već i ovako krvari poput preklanog svinčeta. Ukoliko mu uskorho ne previjemo posekotine sumnjam da će izdržati do sledećeg jutra.

Predradnik je uspeo da izbroji pet hitaca, koje je Sem Hauard junior u svom besu ispalio. — Idemo! — dreknuo je on i jurnuo prema vratima. Kindler i Kris Valer su krenuli za njim. Sva trojica su uletela u biblioteku ne osvrćući se na Hauardovu dreku i na predmete kojima ih je ovaj gađao.

Ubrzo su uspeali da ga savladaju i da ga smeste na veliki kožni kauč. Dok su ga Kris Valer i Kindler držali, predradnik je izjurio napolje da potraži krevetske čaršave kojima bi mogli da previju Hauardove mnogobrojne posekotine. Sem Hauard junior se i dalje snažno opirao, ali Valer i Kindler su ipak nekako uspevali da ga drže prikovanog za kauč.

— Urazumite se, mister Hauard junior! — reče Kindler zadihano. — Iskrvarićete ako vam ne previjemo rane!

Umesto odgovora Hauard ga je samo pljunuo u lice, pokušavajući još i da mu zada udarac glavom po nosu. Pri tome se toliko otimao da su dvojica snažnih momaka morali da upotrebe svu svoju snagu da bi ga savladali.

Nekoliko trenutaka kasnije u biblioteku je ušao predradnik, koji je odmah počeo da cepa čaršave i da njima previja gazdine rane. Sem Hauard junior se iznenada smirio, utonuvši u dubok san.

— Najzad! — reče Kindler koji je bio sav poprskan Hauardovom krvlju.

— Ono što me brine to je ova rana na ruci — izusti predradnik zabrinutim glasom.

Sva trojica su se zagledali u zavoj na ruci kroz koji je krv i dalje curila. Obmotali su je još nekoliko puta, no i to nije mnogo pomoglo pošto je već nakon nekoliko sekundi zavoj ponovo poprimao malopredašnji izgled.

— Sto mu gromova, ovo je zaista ozbiljno — reče Kindler. — Biće najbolje da nekoga pošaljemo po doktora.

Predradnik je užurbano napustio biblioteku da bi nekog od ljudi poslao u grad.

— Trebalo bi da mu podvežemo ruku — reče Kindler svom prijatelju Valeru.

Dok je cepao komad čaršava Valer besno prosikta: — Zašto jednostavno ne ostavimo tog prokletog nitkova da iskrvari?

— A šta ćemo time dobiti? — upita Kindler. — Ni ti ni ja ne možemo da kupimo ovaj ranč. Ali ukoliko ostanemo kod njega moći ćemo ovde da živimo i kada više ne budemo mogli da se bavimo ovim našim poslom. Neki drugi gazda bi možda bio hiljadu puta gori od ovog malog uštogljenog tiranina. Radije ću onda ostati ovde. Ja sebi jednostavno uvek kažem da on nije ništa drugo nego jedan ograničeni balavac koji čoveka, u stvari, i ne može zapravo da uvredi. Njegov otac je bio sušta suprotnost što se ophođenja sa nama tiče, ali nas je zato gotovo neprekidno ponižavao stavljajući nam do znanja da u njegovim očima ništa ne vredimo tako da mi je ovaj žutokljunac i pored svega neuporedivo draži.

— Nisam ono rekao zbog njegovog ponašanja prema nama nego zbog zlata, Kindlere! Nije nam potreban taj žutokljunac da ga se dočepamo.

— Ako nas dvojica kidnemo njemu će još uvek preostati dovoljan broj ljudi da nam preotme zlato ili da nam uopšte ne dozvoli da ga se dokopamo.

— Upravo zato sam i predložio da ga jednostavno ostavimo da iskrvari. Tada zacelo ne bi mogao da uradi ni jedno ni drugo.

— Ne lupetaj! — prekinuo ga je Kindler ljutito.

U tom trenutku u biblioteku je ušao Blu Bel. — Možemo da krenemo, Kindlere. Ljudi su spremni i čekaju napolju. Da li je zaspao ili se onesvestio?

— Spava! — odvratio je Kindler.

— Ali, zato i dalje krvari — dodao je Kris Valer. — A krvi nema u sebi ni onoliko koliko piva odjednom može da popije.

— Doktor će za koji minut stići! — začuo se glas predradnika koji se pojavio na vratima.

— Podvezali smo mu ruku. To će sigurno usporiti krvarenje dok se doktor ne pojavi. Ostaješ li s njim? — upitao je Kindler dok je stavljao šešir na glavu.

Predradnik je ćutke klimnuo glavom.

— Kris idemo da nas ljudi ne čekaju!

Kris Valer je nevoljno krenuo za Kindlerom i Blu Belom neprekidno proklinjući Sema Hauarda koji ih je naterao da noć provedu u sedlu i koji je po njemu mogao mirno da krepa.

Dvadesetorica revolveraša su kroz noć krenuli u gradić Burni da bi izvukli Šejna iz hotela i predali ga svom gazdi Semu Hauardu junioru.

III

Kada se Šejn probudio sunce je već bilo visoko odskočilo na nebu. To ga i nije mnogo brinulo pošto u ovom trenutku nije

imao razloga za žurbu. Sneg je još uvek u debelim naslagama prekrivao zatrpani transport zlata. Kada su mu saopštili zbog čega ga šalju ovamo najpre je pomislio da bi najbolje bilo da prvo ode do Sakramenta. Kasnije se, međutim, ispostavilo da za to nema potrebe pošto je tačno bio poznat put kojim se transport zlata kretao, a i nije bilo preživelih od kojih bi nešto više mogao da sazna.

Posmatrao je izvesno vreme devojkicu, koja je mirno spavala pored njega da bi je konačno probudio svojim poljupcima.

Otvorivši oči, ona se srećno osmehnula i zagrlila ga. — Nemaš pojma koliko te volim — reče ona duboko uzdahnuvši.

— Pokaži mi! — prošapta Šejn nežno.

Ona je počela polako da ga ljubi po celom telu da bi na kraju legla na njega. Njeni pokreti iz početka spori i tromi, postajali su sve brži i brži tako da je metalni okvir kreveta počeo ritmički da udara o zid. No, to u ovom trenutku nikome nije smetalo pošto su bili sami u kući prepušteni svojoj strastvenoj igri.

Kasnije su ostali još izvesno vreme zagrljeni u krevetu pre nego što je Karla ustala da bi mu pripremila doručak.

U trenutku kada su seli za sto na vratima se začulo kućanje. Karla je ustala i otišla do ulaznih vrata. Napolju je stajao visok simpatičan muškarac sa šeširom u ruci.

— Izvinite, mis! — rekao je on. — Berimor je moje ime. Da li je mister Šejn kod vas?

U tom trenutku se Karla setila odakle ga zna. Blago se osmehnuvši, Karla ga je uvela u kuću.

— Zdravo, Šejne! — pozdravio ga je Berimor kao starog znanca.

— Izvolite sedite, mister Berimore — reče Karla ljubazno. — Hoćete li da doručkujete s nama?

— Da doručkujem? Pa za pola sata me čekaju na ručku. Moja stara dobra poznanica i ja smo ranoranioci.

— Nadam se onda bar da imate toliko vremena da sednete malo sa nama — dodala je Karla.

Berimor se spustio na stolicu pored Šejna. — To je zaista bilo izuzetno pametno sa vaše strane, mister Šejne, što ste noć proveli kod ove dražesne leđi. Hauardovi ljudi su rano jutros dojahali u grad. Priča se da su preturili čitav hotel tražeći vas. Otkako je svanulo zauzeli su busiju na svakom uglu i čekaju da se pojavite.

— Ljudi Sema Haurda juniora — izusti Karla pomalo rezignirano. — Oni će te ubiti ako te se dokopaju. Samo da ne saznaju da si ovde.

— Sumnjam da bi mogli da dođu na tu ideju — reče Šejn mirno.

— Ali i mister Berimor te je ovde pronašao.

— To da, ali on nas je kasno sinoć video zajedno.

— Pa, dovoljno je da jedan od njih potraži barmena i da ga upita šta se sinoć nakon njihovog odlaska događalo u salunu — odvratila je Karla panično. — Taj bi sigurno bio srećan ako može da učini uslugu Semu Hauardu junioru. A mogu ti reći da takvih poput njega u ovom gradu ima mnogo.

— No sada se ništa ne može dogoditi pošto sam ja tu — rekao je Berimor cereći se.

— To vi samo mislite! Pa njih je najmanje dvadesetorica.

— Momci iz gradske čistoće — procedi Šejn podrugljivo.

— Ali, to su sve brutalni i svirepi momci — reče Karla koja nikako nije uspevala da se smiri.

— Pa ni mi baš nismo loši, zar ne, Šejne? Svaki od nas dvojice će sa po desetoricom Hauardovih momaka izaći bez problema na kraj.

Šejn ga je pomalo začuđeno pogledao, ali nije stekao utisak da je ono što je Berimor rekao delovalo nepromišljeno, a još manje nadmeno.

— Jeste li razmislili o mom predlogu? — upitao je Berimor u želji da promeni temu i da preduhitri Karlu, koja je sedela pored njih i uplašeno vrtela glavom.

Šejn je na to samo odmahnuo glavom. — Vremenski mi ne odgovara. Jednostavno ne mogu da čekam dok sneg ne počne da se topi.

— Šta? — Berimor se začuđeno nacerio. — Ali radi se o desetak miliona dolara! Kada su takve sume u pitanju onda čovek sve drugo može da ostavi po strani.

— Da vas dvojica to možda ne govorite o nestalom transportu zlata? — začuo se Karlin unezveren glas.

— Upravo o tome, leđi — reče Berimor. — U zlatu u vrednosti od deset miliona dolara, Karla! A on neće da prihvati moj predlog! Pokušajte vi da ga urazumite. Ukoliko se nas dvojica domognemo tih deset miliona, tada bi Šejn mogao da vam umesto ove kućice sazida pravu palatu.

— Ali Sem Hauard junior je svugde razglasio da to izgubljeno zlato smatra svojim pošto se nalazi negde na njegovom posedu — uzviknula je Karla usplahireno.

— Šta?! Nemoguće da sva ova okolna brda pripadaju tom pasjem sinu — procedio je Berimor.

— Brda ne, ali zato mu pripada cela dolina u kojoj se zlato navodno nalazi — dodala je Karla. — Šta mislite zbog čega tera svakog stranca iz grada? Jedino je kod vas, mister Berimore, načinio izuzetak pošto mu se sa vašim šerpama i loncima niste učinili sumnjivim.

Šejn nije mogao, a da se ne nasmeje. Pa, zar je taj Berimor zaista trgovao šerpama i loncima? Sve do ovog trenutka nije bio sklon da poveruje u tu priču, ali je Karla očigledno bila očevidac posla kojim se Berimor bavio.

— Dakle? Prihvatate li moj predlog ili ne? — upitao je Berimor.

— Žalim, ali zaista ne mogu toliko dugo da se zadržim ovde — odgovorio je Šejn dok je mirno završavao doručak.

— Ali o tome mi ništa nisi rekao, Šejne — izusti Karla tužno. — Da ne nameravaš možda već danas da kreneš dalje?

— Ni danas ni sutra, Karla, već početkom sledeće nedelje.

Suočivši se sa činjenicom da je Šejn uskoro nameravao da napusti Berni, Karli su i protiv njene volje navrle suze u oči.

— Nema razloga da budete tužni, Karla! — umešao se Berimor. — Ubeden sam da Šejn neće tako brzo otići odavde. A

sada bih vas nešto upitao, Šejne. Nadam se da ćete mi iskreno odgovoriti pošto sam i ja vama u poverenju izneo razlog mog boravka u Berniju. Recite da ne nameravate možda sami da potražite to zlato?

Šejn je odmahnuo glavom. — Ne! Zaista nisam zainteresovan.

— Časna reč?

— Rekao sam da nisam zainteresovan! — ponovio je Šejn. To i nije bilo daleko od istine pošto se stvarno nije radilo o njegovim ličnim interesima.

— I dalje ne verujem da to ozbiljno mislite, Šejne. Deset miliona dolara! Zaista bi me interesovalo kakvim se vi to poslovima bavite kada možete da odbijete jednu ovakvu ponudu?

— Upravo gonim jednog čoveka! — bilo je prvo što je Šejnu palo na pamet.

Međutim, Berimor to nije hteo da prizna kao odgovor, a u neku ruku je i bio u pravu pošto razlog zaista nije delovao ubedljivo.

— Vi zaista nemate tri čiste u glavi, Šejne! Kada se domognemo tih deset miliona dolara kupićemo celokupnu Pinkertonovu detektivsku agenturu, pa će vam oni tog tipa isporučiti na srebrnom poslužavniku.

— Ne mogu da vam objasnim zbog čega nisam zainteresovan. Možda sam jedan od retkih kome nije stalo da se obogati.

Berimor se samo umorno nasmejao, a zatim je dodao: — To možete nekom drugom da pričate, ali ne meni, Šejne! Pa, to je zaista detinjasto!

Šejnu je postalo jasno da nema svrhe da ga i dalje laže. Zbog toga je otpio gutljaj kafe, a zatim se zavalio na tapaciranu stolicu na kojoj je sedeo.

— Jednostavno ne mogu da sarađujem s vama, Berimore.

— A šta sada to opet znači? — upitao ga je ovaj dok je osmeh sa njegovog lica polako nestajao.

— Dobio sam zadatak da pronađem to zlato i da se pobrinem da ono ipak stigne na svoje odredište.

— Vi ste dakle maršal Sjedinjenih Država? — izustio je Berimor vidne razočaran.

Njegovo pitanje je međutim ostalo bez odgovora pošto Šejn nikome nije smeo da kaže da je, u stvari, pripadnik Sedme brigade posebnog odredba koji je neposredno podređen samoj vladi Sjedinjenih Država.

Berimor je naglo ustao od stola i stavio šešir na glavu. — Onda mora da ste zaista strahovito usamljen čovek, Šejne!

— Moguće! Ali bih vam ipak savetovao da se vratite svom starom poslu — odvratio je Šejn.

— Verujte mi vi ćete imati sasvim drugu vrstu ljudi na grbači — dodao je Berimor. — Karla, izvinite ako sam vas suviše dugo uznemiravao.

Ona je htela da ga otprati do vrata, no Berimor je rekao: — Hvala, ali zaista nema potrebe! Snaći ću se već sam.

— Nadam se da i pored svega nećete otkriti gde se Šejn nalazi!? — upitala je Karla bojažljivo.

— Ne brinite! Cenim to što je bio isto onako iskren i ot-

voren prema meni, kao što sam i ja bio prema njemu. Ali mogu vam jedno reći, Karla: Ako želi da uspe moraće da se udruži sa mnom. No tada će morati da se odrekne te svoje proklete zvezde. Ukoliko ostane sam, nema ni trunke šanse da se živ odavde izvuče, a kamoli da se dokopa zlata.

Kada je Berimor izašao na ulicu zalupivši vrata za sobom, Karla se okrenula Šejnu.

— Ko si ti u stvari? Toliko malo toga znam o tebi, a htela bih sve da znam.

— Dođi ovamo kod mene i nemoj nepotrebno da se uzbuđuješ zbog onoga što je taj gramzivac upravo rekao.

Karla je došla do njega i sesla mu u krilo. Zagrlivši je, Šejn je rekao: — Stvarno mi se mnogo dopadaš, Karla! Hajde, reci, šta te još interesuje osim onog što sam maločas već ispričao Berimoru?

— Hoću samo da ostaneš u životu i da budem uvek pored tebe.

— Ne brini. Nisam došao ovamo sa namerom da u Burniju ostavim svoje kosti.

— Da, ali sada ne smeš ni da izađeš na ulicu. Najbolje bi bilo da zauvek ostaneš ovde kod mene — rekla je ona dok mu je nežno sklanjala kosu sa čela.

Šejn se na ove Karline reči samo blago nasmešio. Ne, nije imao nameru da se krije. No pre nego što je mogao bilo šta da preduzme morao je da se uveri da Berimor nije možda samo pokušavao da ga navuče na tanak led. To se, međutim, lako dalo proveriti.

Nežno je odgurnuo Karlu od sebe, a zatim se podigao od stola.

— Šta si sada naumio? — upitala ga je ona sa strahom u očima.

— Ništa ne brini — odgovorio je Šejn, poljubivši je još jednom u njen mali prćast nos. — Videćemo se uveče u salunu.

— Ali, Šejne! Hauardovi ljudi samo čekaju da se pojaviš, pa da te ubiju.

Šejn se nasmejao dok je privezivao opasač sa revolverima, a zatim je dodao: — Ne misliš valjda da ću im tek tako dozvoliti da me se domognu? Mogu oni do sutra tamo da me čekaju.

Napolju je bilo hladno. Na pojedinim mestima su se još videli tragovi poslednjeg snega. Obližnja brda sa svojim visokim vrhovima bila su prekrivena debelim naslagama snega. Martovsko sunce tu nije moglo mnogo šta da promeni. Verovatno će potrajati sve do aprila ili možda čak i do maja dok se sneg u dolinama potpuno ne otopi.

Hauardovi ljudi se baš nisu mnogo trudili da ostanu neprimećeni. Stajali su u grupama, uglavnom troje-četvoro duž glavne ulice. Šejn je već poznavao neke od sporednih uličica tako da je neopaženo uspeo da se domogne hotelske štale gde je osedlao svog vernog mrkova. Koristeći još uvek zavejan puteljak, Šejn je neprimetno napustio grad. Kada je bio siguran da neće naići ni na jednog od Hauardovih ljudi, Šejn se vratio na glavni put.

Ranč Hauardovih je predstavljao ogroman posed koji se protezao sve do najudaljenijih dolina okolnog Kaskade-Rejndz planinskog masiva. Kuća i drugi prateći objekti su se, međutim, nalazili nepunu milju udaljeni od grada. Sa glavnog puta se odvajao puteljak oivičen visokim drvećem, koji je vodio direktno do Hauardove kuće.

U trenutku kada je Šejn prolazio kroz kapiju iz kuće je izašao visok muškarac, koji ga je začuđeno pogledao.

Šejn je sjahao ispred samog ulaza i učtivo pozdravio čoveka koji očigledno nije bio naviknut na ovakve nenajavljene posete.

— Da li je mister Sem Hauard junior kod kuće? — začuo se Šejnov dubok glas.

— Jeste! Ali, ko ste vi? Da ne dolazite možda iz Burnija? — upitao ga je čovek sumnjičavo. — Ja sam ovde na ranču predradnik. Kažite koga da najavim, mister?

— Ne, ne dolazim iz Burnija! — odgovorio je Šejn. — Upravo stižem iz Sakramenta. Mister Sem Hauard junior me očekuje. Obavestite ga da sam stigao.

Predradnik je i dalje sumnjičavo vrteo glavom dok je odmeravao Šejna od glave do pete. No na kraju se ipak vratio u kuću. Prošlo je nekoliko minuta pre nego što se predradnik ponovo pojavio.

— Da li vas Sojer šalje? — upitao je on Šejna.

— Da! I mogu vam reći, da je stvar zaista hitna!

Predradnik ga više ništa nije pitao, uveo ga je u kuću. Sem Hauard junior je sedeo u dnevnoj sobi pored kamina u kome je buktala vatra, koja je celu prostoriju ispunjavala prijetnom toplinom. Bled u licu Hauard je sedeo zavaljen u fotelju sa podignutim nogama, koje su bile umotane u šarenu indijansku deku.

Kada je ugledao Šejna, Hauard je preplašeno skočio na noge da bi se već u sledećem trenutku nemoćno skljkao u fotelju. Širom otvorenih očiju je netremice zurio u Šejna.

— Pa to je Šejn! — uzviknuo je Hauard pokušavajući da se povрати od šoka koji je doživeo kada je na vratima ugledao Šejna za koga je očekivao da će mu ga njegovi ljudi dovesti svezanog kako bi mogao da mu se osveti.

Predradnik je takođe na trenutak iznenađeno zastao tako da nije stigao bilo šta da učini pošto je već u sledećem trenutku Šejn u svojoj desnici držao revolver.

— Hteo bih malo nasamo da porazgovaramo s tvojim gazdom — procedio je on. — Hajde, gubi se oдавde i nemoj slučajno da dižeš uzbunu, jer će se mister Hauard u protivnom loše provesti. Je si li me razumeo, momče?

Ne obazirući se više na predradnika Šejn je prišao Semu Hauardu junioru, pomerio deku i izvukao mu revolver iz futrole na kome se njegova ruka već nalazila. Uz glasan tresak revolver se našao na velikom mermernom stolu. Predradnik je neodlučno zastao na vratima.

— Rekao sam da se gubiš odavde! — dreknuo je Šejn, spuštajući se na ivicu stola. Predradnik je užurbano izjurio napolje.

Šejn je sa mukom pokušavao da prikrije svoje razočaranje. Došao je ovamo sa namerom da ovog prokletog pasjeg sina propusti kroz šake, a sada je pred sobom ugledao nemoćnog i bledunjavog rančera koji nije nimalo ličio na onog nadmenog Sema Hauarda koga je Šejn prvi put sreo prethodne večeri u salunu.

— Šta vam se to desilo, mister? — upitao je Šejn.

Sem Hauard junior je bio toliko preplašen da nije uspevao ni reć da prevali preko svojih isečenih usana.

— Uostalom, to sada i nije toliko važno — nastavio je Šejn. — Dakle, sada sam ovde kao što sam vam i obećao u slučaju da me vaši plaćenici i dalje budu gnjavili. Vidim, međutim, da moje reči niste ozbiljno shvatili.

Sem Hauard junior je počeo da miče usnama, no ono što je pokušavao da kaže bilo je toliko nerazgovetno da Šejn nije mogao da ga razume.

— Vaši revolveraši su i dalje u Burniju, a ja sam ovde — dodao je Šejn, smeškajući se zadovoljno. — Tako nešto sam vam uostalom i nagovestio. Pitam se jedino šta ćemo sada? Najpre sam hteo da vas tako sredim da vas ni rođena majka ne bi prepoznala, ali kada vas ovakvog vidim...

Šejnove reči je prekinuo topot kopita, koji se začuo ispred kuće. — Taj vaš predradnik je zaista velika naivčina ako misli da ću ja još uvek biti ovde kada se vrate ona vaša dvadesetorica iz Burnija. Ali da mi nastavimo sa onim zbog čega sam, u stvari, i došao ovamo. Doneo sam vam nešto da pročitate ako uopšte znate da čitate.

Šejn je iz džepa izvukao komad papira i poturio ga Hauardu pod nos. Bio je to dokument koji je izdala vlada Sjedinjenih Država i koji je u prvom redu bio namenjen šerifima i drugim čuvarima reda i zakona u ovom kraju. Taj dokument je, u stvari, bio potvrda da vlada šalje Šejna u ovaj kraj sa zadatkom da pronađe izgubljeni transport zlata i da ga otpremi do železničke stanice u Rinou. Dokument je nadalje sadržavao molbu upućenu svim čuvarima zakona da pruže pomoć Šejnu ukoliko je on bude zatražio.

Kada je Sam Hauard junior završio sa čitanjem ovog komada papira Šejn mu ga je uzeo iz ruku i ponovo ga vratio u džep. Sem Hauard junior ga je posmatrao sa neskrivenim čuđenjem, ali i besom koji je teško uspevao da savlada.

— Znam da ste unaokolo razglasili da smatrate da je zlato vaše pošto se nalazi na posedu Hauardovih — izustio je Šejn. — No ostavite se tih smešnih priča, mister Hauarde! To da neka stvar nekome pripada samo zato što je taj prvi pronašao to važi možda kod pomoraca, ali ne i ovde. Ako prisvojite zlato za sebe time, u stvari, svesno kršite zakon, mister Hauarde! Ukoliko to učinite vlada će vas goniti, a tada na kraju nećete izgubiti samo zlato već i ovaj predivni veliki ranč, vašu slobodu, a možda čak i život.

Šejn se polako podigao sa ivice stola na kojoj je sve vreme mirno sedeo.

— Jeste li me razumeli, mister Hauarde? Ukoliko već niste u stanju da govorite onda biste barem mogli poput magarca da klimnete glavom da bi znao da su vam sada neke stvari jasnije.

Klimnuvši glavom Sem Hauard junior je jedva čujnim glasom odgovorio: — Čuo sam vas, mister Šejne!

— Eto kako nas dvojica možemo lepo da razgovaramo — rekao je Šejn cereći se. — Drago mi je što ste me čuli, ali da li ste shvatili ono što sam vam rekao? Ukoliko to nije slučaj onda ću odmah pozvati oblasnog šerifa, koji će vas sa zadovoljstvom strpati u zatvor. To da ste pokušali da me ubijete može da potvrdi pola grada. A valjda znate kakva kazna sleduje onima koji napadaju vladine službenike. A pošto se radi o posebno niskim pobudama, odnosno pošto ste pokušali da me uklonite da biste se domogli zlata, to bi sudija u Sakramentu već sada mogao da vas osudi na dugogodišnju robiju. Zato bih vam savetovao da što pre ozdravite i da vodite ovaj vaš ogromni ranč. Izbijte sebi iz glave one silne milione! I onako se ne radi o deset miliona dolara kao što se u gradu priča.

Šejn se zatim mirno okrenuo i uputio prema izlazu. Napoľju je naišao na Haurdovog predradnika.

— Idite sada kod njega. Sve mi se čini da mu je sada preko potrebno da sa nekim porazgovara.

Predradnik ga je samo popreko pogledao i ušao u kuću.

Šejn se vinuo u sedlo i krenuo nazad za Burni. Izbegavao je da jaše glavnim putem već se u snažnom galopu vratio kroz obližnju šumu u grad.

Vrlo dobro je znao da će to koliko će se Sem Hauard junior urazumiti umnogome zavisiti od njegovih ljudi, odnosno od toga koji deo plena je njima obećao i da li su oni spremni da odustanu od potere za zlatom. No, ovako je Hauard bar bio upoznat sa rizikom u koji se u tom slučaju upušta. Šejn se nadao da mu je malopredašnji razgovor pomogao da shvati kakav mu gubitak u tom slučaju preti. Bio je siguran da će Hauard dobro razmisliti pre nego što učini sledeći korak.

Šejn se zaustavio ispred hotelske štale, osvrćući se oprezno oko sebe. Međutim, nije uočio ništa što bi izazvalo njegovu sumnju. Jedno je bilo sigurno: Hauardovi ljudi ga bar za trenutno vreme neće uznemiravati. Mora da su kao gromom ošiveni napustili grad kada su saznali da Šejn koga su tako uporno tražili nije u gradu već na Hauardovom ranču.

Šejn je, međutim, ipak oprezno otvorio vrata od štale i uveo mrkova unutra, pošto je i dalje postojala mogućnost da je neko od Hauardovih ljudi ostao u gradu da bi i pored svega izvršio gazdino naređenje.

No i pored sve opreznosti Šejn se ipak našao zatečen u trenutku kada se sagnuo da bi otkopčao kaiševe od sedla. Iznenada je dobio takav udarac po potiljku od koga mu se strahovito zavrтелo u glavi. Sada mu je bilo jasno da ih je ipak potcenio. Šejn se grčevito borio protiv nesvestice, koja je pretila da paralize sva njegova čula. Osećao je kako su ga Hauardovi ljudi najpre šćepali da bi ga već u sledećem trenutku pustili da padne na pod gde su ga okrenuli na leđa. U tom tre-

nutku Šejn je prikupio posljednje atome snage i počeo snažno da udara oko sebe. Nije, međutim, ni stigao da upamti njihove likove kada ga je još jedan udarac po glavi konačno poslao u carstvo snova.

V

Klark Berimor je stajao u Šejnovoj hotelskoj sobi pored prozora i gledao napolje u dvorište. Pogledao je nestrpljivo na svoj pozlaćeni džepni sat. Prošlo je bilo već više od deset minuta otkako je Šejn ušao u štalu, a to što se još uvek nije pojavljivao moglo je samo da znači da neće biti u stanju da je na vlastitim nogama i napusti.

Berimor je prethodno video samo dvojicu, koji su ušli u štalu. U sledećem trenutku njegov pogled na privukle kočije koje su ušle u hotelsko dvorište, zaustavivši se pred ulazom u štalu. Na sedištu je sedeo visok i snažan muškarac koji se hitro spustio na tlo i otvorio vrata od kočija, pomažući nekoj mladoj i zgodnoj ženi da izade.

Klark Berimor se nasmešio i nesvesno je tiho zazviždao iskazujući svoje divljenje ženinom izgledu. Na sebi je imala široke jahaće pantalone koje su bile uvučene u duboke tamne čizme. Njenu bujnu plavu kosu pokrivao je mali šareni šeširić.

Žena je zajedno sa svojim pratiocem ušla u štalu. Nepun minut kasnije svi zajedno su ponovo izašli napolje. Ona dvojica koje je Berimor video kako pre Šejna ulaze u štalu nosili su ga držeći ga za ruke i noge. Ubacili su Šejna poput vreće krompira u kočije, a zatim su i sami ušli u njih. Visoki momak je ponovo zauzeo svoje mesto na sedištu i kočije su ponovo polako napustile hotelsko dvorište. Napolju je ostala jedino žena koja se nakon nekoliko trenutaka uputila prema sporednom ulazu hotela.

Klark Berimor je užurbano napustio Šejnovu sobu. Spustio se niz stepenice da bi izbliza pogledao plavušu, a i da bi mogao da vidi kuda su ona trojica odvela Šejna.

Ženu je sreo u holu hotela. Bila je izrazito visoka, no i pored toga je bila izuzetno graciozna. Plavuša mu se nasmešila poput najvećeg nevinašćeta dok je prolazila pored njega. Na sebi je imala mnogo skupog nakita. Na recepciji je zatražila sobu za sebe tako da je Berimor barem znao gde će kasnije moći da je potraži.

Kada je izašao na ulicu kočije su kod crkve upravo skretale u jednu malu sporednu uličicu. Berimor je dugim koracima potrčao za njima. Stigavši do ugla gde su kočije skrenule sa glavne ulice Berimor je ugledao kako kroz otvorenu kapiju ulaze na obližnji posed. Sačekao je da se vrata za njima zatvore, pa da oprezno produži dalje.

Sa druge strane ulice tačno naspram Berimora jedna starija žena se u tom trenutku okliznula na ostacima zaleđenog snega. Poput pravog džentlmena Berimor joj je prišao i pomogao joj da ustane. Pokupivši njene razasute stvari, Berimor je zabrinuto upitao: — Da li ste povređeni, mađam?

— Hvala vam mladiću, ali nije mi ništa. Znete moje oči nisu više kao ranije. Jedino mi je žao ovog predivnog mantila koji se tako uprljao.

— Nije to ništa, madam! Moglo je sve i daleko gore da se završi.

— U pravu ste, mladiću! Puno vam hvala! — odvratila je žena dok je jednom rukom posegla u džep iz koga je izvukla novčanik da bi novčanicom od jednog dolara iskazala Berimoru svoju zahvalnost.

— Ali, madam! — izustio je Berimor ogorčeno. Upravo je nameravao da se uvređeno okrene kada je na ulici ugledao onu dvojicu, koji su izneli onesvešćenog Šejna iz hotelske štale. Ovo je bila prava prilika da ih malo bolje pogleda.

— Čekajte, madam! — rekao je Berimor i uhvatio staru damu ispod ruke, čisteći joj drugom rukom uprijani mantil. Ona dvojica su prošli pored njih ne obazirući se mnogo na ženu i Klarka Berimora.

Kada ih je izbliza pogledao Berimoru je postalo jasno da se ovde radi o ljudima sasvim drugoga kalibra od onih koje je Sem Hauard junior držao na svom platnom spisku. Ovo su bili revolveraši, koji nisu samo ličili na plaćene ubice nego su to uistinu i bili. I jedan i drugi su bili visoki i snažni tridesetogodišnjaci, koji su ga svojim izgledom i načinom oblačenja podsećali na oficire u civilnom odelu. Njihov spoljni izgled je u potpunosti odgovarao izgledu dame koju je Berimor sreo u hotelu.

Nakon što se ponudio da otprati staricu do kuće što je ova ipak odbila Berimor je produžio dalje uličicom držeći u ruci jabuku koju mu je starica na rastanku u znak zahvalnosti tutnula u ruke.

Pri samom kraju ulice ugledao je kočiju. Berimor se uputio kroz mali zavejani vrt do kuće. Kada je došao do samih ulaznih vrata odlučno je pokucao.

Na vratima se pojavio plavokosi momak koji je maločas dovezao kočiju.

— Koga tražite, ser? — upitao je momak Berimora.

Klark Berimor se ljubazno nasmešio. — Dobar dan! Ja sam vaš prvi sused. Pošto ste se tek nedavno uselili hteo sam da vam u znak dobrodošlice ponudim...

Plavokosi momak je pomalo začuđeno gledao jabuku u Berimorovim rukama da bi se na kraju i on nasmešio. — Vi ste, dakle, naš sused — izustio je on, uzimajući jabuku koju je zatim snažno zagrizao. U tom trenutku Berimor je prešao u munjevit napad. Bila su dovoljna samo dva snažna udarca, pa da se plavokosi momak nađe onesvešćen na podu pored ulaznih vrata.

Berimor je ušao unutra i zaključao vrata za sobom. Borno je počeo da trlja svoju desnu ruku koja ga je bolela od udara o momkovo koščato lice. Jedna od mnogobrojnih vrata duž dugačkog hodnika stajala su širom otvorena. Berimor je kratko zavirio unutra i zadovoljno se nasmešio. Šejn je ležao svezan na tepihu. Sudeći po njegovim tromim i još uvek nekontrolisanim pokretima bilo je jasno da je upravo dolazio svesti. Berimor je izvukao nož koji je uvek nosio u svojoj levoj čizmi spustio se na kolena i počeo da oslobađa Šejna mnogobrojnih kopaca, kojim je bio svezan.

— O, moja glava — začuo se Šejnov bolni uzdah.

— Niko vas nije terao da im poturite glavu, Šejne — rekao je Berimor, cereći se glasno.

— Berimore!

— A ko bi drugi mogao da bude?

— Vi... — Šejn je iznenada zanemio očigledno još uvek ne shvatajući šta se to dogodilo. Polako je, međutim, počelo da mu se razbistrava u glavi tako da je glasno uzviknuo: — Berimore!? Odakle vi ovde?

Berimor se ponovo podigao na noge, a zatim je pomagao Šejnu da ustane. — Kako odkud ja ovde? Pa ja sam čovek koji je uvek na pravom mestu u pravo vreme, Šejne!

Šejn je uz bolnu grimasu rukom prelazio preko potiljka na kome je bila iskočila ogromna čvoruga od ona dva udarca, koje je zadobio u štali. — Prokleti Hauardovi pasiji sinovi! — izustio je on pri tome sa neskrivenim besom.

— Sve mi se čini da ovoga puta niste u pravu, Šejne!

— Kako to mislite?

Berimor se nasmešio, uhvatio Šejna za ruku i poveo ga do ulaznih vrata gde je plavokosi momak još uvek ležao u dubokoj nesvesti.

— Jeste li ovog već negde videli?

— Ne! — odvratio je Šejn, zagledavši se u bledo lice momka.

— U međuvremenu sam upoznao sve Hauardove ljude — dodao je Berimor. Tvrdim sa sigurnošću da ovaj nije jedan od njih. Radi se o trojici revolveraša čiji je gazda jedna plavokosa i izuzetno lepa i elegantna žena.

Šejn je napregnuto razmišljao. Koja bi to žena, a koju on poznaje, mogla da odgovara tom opisu? Međutim, nikako nije mogao da se opredeli za neku određenu osobu pošto je moglo da se radi o više njih, ali isto tako i o nijednoj od njegovih mnogobrojnih poznanica. Napokon je podigao pogled i odmahnuo glavom.

— Dama se smestila u ovdašnjem hotelu, a ona dvojica koji su vas napali u štali su sada verovatno kod nje — reče Berimor zadovoljan što je mogao Šejnu da predoči da mu ništa od proteklih događaja nije promaklo. — Mislim da bi najbolje bilo da i nas dvojica odemo u hotel i da im poželimo dobrodošlicu. Verujem da će to damu naprosto šokirati pošto je ubeđena da se u njenim rukama. Mogu da zamislim njeno preneraženo lice kada vas bude ugledala kako mirno ulazite u hotel — nastavio je Berimor uz glasno cerekanje.

Šejn se još jednom zagledao u plavokosog momka, koji je nepomično ležao pred njim. Bio je siguran da ga do sada nije sreo. Najviše ga je mučilo pitanje, ko bi ta tajanstvena žena mogla da bude.

— Nemojte suviše da lupate glavom, Šejne! — rekao je Berimor i krenuo prema vratima. — Uveren sam da ćete dok sneg ne počne da kopni sresti još mnoštvo ljudi koji će od vas hteti da saznaju gde se nalazi zlato ili koji će na bilo koji način pokušati da vas onemoguće da ga se pre njih dokopate.

Šejn je vrlo dobro znao da je Berimor potpuno u pravu kada je to govorio. Upravo je hteo da krene za Berimorom kada

je plavokosi momak počeo da dolazi svesti. Doviknuo je Berimoru da se vrati, a zatim su obojica mirno sačekali da se ovaj potpuno osvesti.

— Vile! — uzviknuo je momak ne primećujući još uvek Šejna i Berimora koji su stajali pored njega.

— Nema ovde nikakvog Vila — izustio je Šejn.

Tek tada je plavokosi momak izgleda postao svestan situacije u kojoj se nalazio. Preplašeno je podigao pogled, zagledavši se prvo u Šejna, pa zatim u Berimora.

Berimor je mirno pokazao u stranu: — Enq tamo ti je jabuka momče ukoliko želiš da nastaviš da jedeš.

Plavokosi momak je pokušao da se podigne na noge i da potegne svoj revolver no Šejn i Berimor su bili brži. Uperivši svoj „remington“ u njegove grudi Šejn mu je izvukao revolver iz futrole a zatim ga je upitao: — Hajde da čujemo ko je ta plavuša?

Momak je očigledno bio odlučio da ne prevali više ni jednu reč preko usta. Uvidevši da bi svaki dalji razgovor predstavljao uludo traćenje vremena, Berimor je snažno udario momka po bradi. On je od siline udarca tresnuo glavom o zid i ponovo se skljkao na pod. Šejn se sa vidno приметnim čuđenjem zagledao u Berimora, pošto ni u snu nije pomislio da on poseduje tako snažan udarac. Želeo je nešto da kaže, ali ga je Berimor preduhitrio sledećim rečima: — Idemo, Šejne! Vreme je da izbliza pogledamo momkovog nalogodavca. Od ovog ovde i onako nemamo neke koristi.

Obojica su užurbano napustili kuću i uputili se prema hotelu.

VI

Plavuša i njena dva pratioca su sedeli u hotelskom restoranu. Berimor, koji je krenuo da ih potraži, zadovoljno se vratio do recepcije gde ga je čekao Šejn.

— Jeste li ih pronašli? — upitao je Šejn.

— Da! A sada bih voleo da iz prikrajka vidim njihova iznenađena lica kada se vi pojavite. Sede za poslednjim stolom u uglu i uživaju u jelu i piću. Verujem da će pasti sa stolica kada vas ugledaju. Nas dvojica ćemo se praviti kao da se ne poznajemo. Hajde, idemo!

Berimor je pustio Šejna da odmakne nekoliko koraka pre nego što se i on uputio prema restoranu. Na ulazu su se nalazile dve stepenice o koje se Šejn skoro sapleo kada ih je ugledao za stolom. Onu dvojicu revolveraša nije poznavao, ali mu je zato žena bila više nego dobro poznata. Bila je to mis Alfa!

Mis Alfa, koju je upoznao pre nekoliko godina kada se priključio Sedmoj brigadi i kada je morao da prođe obaveznu obuku. Od svih predavača i instruktora ona je bila jedina žena. Njena uža specijalnost su bili pravosuđe, kao i džiu-džicu i karate, te drevne azijske borilačke veštine. Šejn je još tada morao sebi da prizna da mis Alfa nije samo dobar poznavalac svih zakonskih propisa već i da je isto tako dobar instruktorka veština, kojima je Šejn u prvom redu zahvaljujući njoj tako dobro ovladao. Nijedan od polaznika obuke, a radilo se isključivo o

snažnim i spretnim muškarcima nije joj bio ravan u ovim bori-
lačkim vještinama. Pokušali su svi pa i Šejn, ali nikome nije
pošlo za rukom da je baci na strunjaču na kojoj su svakodne-
vno naporno vežbali.

Zli jezici su u to vreme tvrdili da mis Alfa u krevetu nije
ni blizu ispoljavala slične kvalitete, što je Šejn primio sa ne-
skrivenom skepsom. Svim silama se trudio da proveri ili da
opovrgne istinitost tih glasina, no mis Alfa ga je uvek kao
uostalom i sve druge učesnike kursa hladno odbijala. Moguće
da su glasine upravo zbog te njene odbojnosti i počele da ko-
laju. One, koji su u tim nastojanjima bili najuporniji, mis Alfa
bi pred svima budućim pripadnicima Sedme brigade izvodila na
strunjaču gde bi im jasno stavljala do znanja ko je ko. Često
je svoju vještinu demonstrirala i na taj način što se istovremeno
borila protiv dvojice muškaraca. Ni tada, međutim, niko nije
posedovao nimalo šanse da je savlada.

Kasnije je, koliko je Šejnu bilo poznato, radila niz godina
za Sedmu brigadu u Srednjoj i Južnoj Americi, gde je, u stvari,
neposredno rukovodila svim operacijama. Sudeći po njenom iz-
gledu niko ko je nije poznavao ne bi sigurno pomislio da se
radi o ženi sa ovakvim sposobnostima.

Međutim, Šejn je isto tako bio upoznat sa činjenicom da
mis Alfa od pre izvesnog vremena nije više pripadala Sedmoj
brigadi. Razlog za to je bila jedna tona zlata, koju je mis Alfa
u Meksiku pokušala da prisvoji. To zlato je poticalo od vlade
Sjedinjenih Država i bilo je namenjeno pobunjenicima, koji su
želeli u Meksiku ponovo da uspostave demokratski sistem vlasti.

Upravo iz tih razloga je svakom pripadniku Sedme brigade
bilo stavljeno u zadatak ukoliko je negde sretne da uhapsi mis
Alfu kako su je još uvek zvali iako je to, u stvari, bio samo njen
nadimak Sedmoj brigadi. Pri tome je izdata i naredba da se
bez velikog ustručavanja upotrebi oružje pošto je svako pri-
bližavanje mis Alfi moglo da se završi tragično zbog toga što
je u bori lačkim vještinama i dalje bila nenadmašna.

Tu je dakle sedela ta žena koja je zbog zlata izdala osnov-
na načela svih pripadnika Sedme brigade. I ne samo to! Obe-
ćala je Šejnu da će mu se osvetiti pošto je on bio taj koji joj
je tada u Meksiku pomrsio račune, sprečivši je da se domogne
zlata.

Šejn se kiselo nasmešio kada je mis Alfa podigla pogled i
ugledala ga. Na trenutak je zaprepašćeno iskolačila oči da bi
se već u sledećem trenutku povratila od neprijatnog iznena-
đenja.

Sada su se pred Šejnom nalazila dva zadatka, koje je tre-
balo ispuniti. Trebao je da dopremi zlato do njegovog odredi-
šta a i da uhapsi mis Alf u. Ukoliko se bude opirala hapšenju,
on će morati da puca. Njena dva pratioca su primetili promenu
na njenom prelepom licu tako da su i oni pogledali u pravcu
vrata na kojima je Šejn stajao i u znak pozdrava samo je krat-
ko dodirnuo obod šešira.

Povrativši se od iznenađenja, dvojica revolveraša su hteli
da skoče na noge i potegnu oružje, ali mis Alfa im je nešto
došapnula i oni su ostali na svojim mestima.

— Sve mi se čini da poznajete ovaj trio — začuo je Šejn Berimorov glas iza svojih leđa.

— Nemojte sedati za isti sto sa mnom! — izustio je Šejn tiho, ne pomerajući gotovo uopšte usne pri tome. Zatim je produžio i seo za sto nasuprot mis Alfa i njena dva pratioca.

Berimor se takođe smestio za jedan slobodan sto odakle je imao nesmetan pregled čitave situacije.

Mis Alfa i ona dvojica su mirno nastavili da obeduju. I pored toga što su se trudili da to prikriju, Šejnu je bilo jasno da se neki čudan nemir uvukao u njih.

U trenutku kada je Šejn poručivao pečenu ovčevinu, svoje omiljeno jelo, dvojica revolveraša su ustali od stola i napustili restoran. Šejn je svakako imao još neraščišćenih računa s njima, no pošto je mis Alfa i dalje sedela za stolom to je i on odlučio da to izmirivanje dugova odgodi za neku drugu priliku. Nepuna dva minuta kasnije dogodilo se ono što je Šejn očekivao. Mis Alfa je ustala i prišla njegovom stolu.

— Smem li na trenutak da sednem? — upitala je ona pomalo nesigurno.

— Zar ne mislite da bi to bilo suviše opasno za vas? — odvratio je Šejn načinivši pri tome, međutim, ipak pokret koji joj je kazivao da nema ništa protiv da sedne za njegov sto.

— Nije valjda da ćete mi sada ponuditi neki zajednički posao? — dodao je Šejn dok mu osmeh nije silazio sa lica. — Ili se možda samo brinete za onog plavokosog lepotana koga ste ostaviti da me čuva?

Šejn je znao da mora da bude izuzetno oprezan u njenom društvu tako da je prekinuo sa jelom spustivši ruke na sto. Znao je da je mis Alfa dovoljan i trenutak njegove nepažnje, pa da ga sa dva udarca zajedno sa stolicom otpremi na pod.

— Vi mi ovde samo smetate, Šejne! — začuo se njen prijatan glas.

— To sam već primetio — odgovorio je Šejn, klimnuvši glavom.

Napolju u obližnjim dolinama sneg je tek bio počeo da kopni. Moglo je još dugo da potraje dok se ispod debelih snežnih naslaga ne pojave tragovi koji bi ukazivali gde se izgubljeno zlato nalazi. To mu je omogućavalo da se najpre pobrine da mis Alfa dospe iza rešetaka.

— Predložiću vam nešto, Šejne!

— Baš me interesuje što će to biti?! — rekao je Šejn kroz smeh.

Ona ga je ozbiljno pogledala svojim predivnim očima, a zatim je produžila: — Ukoliko se udružite sa mnom, spremna sam da vam prepustim deo plena.

— Sve mi se čini da sada dolazi ono obavezno ili...

— Potpuno ste u pravu, Šejne! — sada su se mis Alfine pune usne razvukle u širok osmen. — Ili nećete živeti duže od 24 sata.

Nakon ovih izgovorenih reči mis Alfa je htela da ustane od stola, no u tome su je sprečile Šejnove reči: — Samo trenutak! Prvo saslušajte moj protivpredlog, mis Alfa!

Ona ga je zabezeknuto pogledala.

— Nas dvoje ćemo sada polako ustati, a vi ćete ići ispred mene — rekao je Šejn i munjevito potegao revolver ispod stola. — Pretpostavljam da su naređenja koja smo dobili u međuvremenu doprla i do vas, a ja sam čvrsto odlučio da ih u ovom slučaju izvršim do kraja. Neću se uopšte ustručavati da pucam, ukoliko samo naćinite neki nepromišljen pokret.

Dok su ustajali od stola, mis Alfa, bivši Sejnov instruktor, usiljeno se nasmešila. — Zaista šteta! A bila sam ubedena da se s vama može razgovarati, Šejne.

Šejnu nije promaklo komešanje koje je nastalo u restoranu kada su ga ostali gosti ugledali sa uperenim revolverom u ovu zaista prelepu ženu, koja je mirno prebacila svoju malu tašnicu preko ramena, a zatim i popravila svoj šareni šeširić.

Šejn je u jednom trenutku nepromišljeno krajićkom oka pogledao u Berimora i upravo je to bio taj trenutak neopreznosti na koji je mis Alfa čekala.

Njen šareni šeširić je na svom gornjem delu posedovao čelićno ojaćanje kojim je mis Alfa snažno udarila Šejna po nosu. Šejnu se od bola i besa na trenutak sve smračilo pred očima. Revolver mu je ispao iz ruke i odleteo ispod obližnjeg stola. U sledećem trenutku mis Alfa je zadala još jedan udarac i Šejn se našao na podu. Psovao je dok se bolno držao za nos i pokušavao da se ponovo podigne na noge. Kada mu je konaćno pošlo za rukom da se povrati od iznenadnog napada ugledao je posetioće restorana, koji su sa podrugljivim osmehom na licu zurili u njega.

— Tako mu i treba kada preti revolverom jednoj pravoj dami — dobacio je zajedljivo stariji džentlmen, koji je sa ćaćsom viskija u ruci posmatrao šta se u restoranu događalo.

Šejn se podigao na noge i počeo da se osvrće oko sebe. Svoj šešir i revolver je uspeo bez teškoća da pronađe, ali se zato mis Alfi u međuvremenu bio izgubio svaki trag.

U hodniku koji je vodio od restorana do recepcije Šejn je naišao na Klarka Berimora, koji se previjao na podu. Iako mu baš i nije bilo do toga, Šejn nije mogao, a da se ne nasmeje. Bilo je jasno da je Berimor pokušao da je zaustavi. Šejn mu je prišao i pomogao da se podigne na noge. Berimor, koji je očigledno bio ostao bez vazduha, bezuspešno je pokušavao nešto da kaže. Tek kada ga je Šejn odveo do hotelskog bara gde su obojica sručila po dva dupla viskija u sebe, Klark Berimor je uspeo da upita Šejna: — Poznajete li tu ženu, Šejne?

— Svakako! No nisam mogao da slutim da ćete se i vi umešati, inaće bih vas na vreme upozorio.

— Ništa mi nije jasno! — odvratio je Berimor.

— Džiu-džicu i karate! — dodao je Šejn.

— Ko li je sada pa to? — zapitao je Berimor začuđeno.

— To su trikovi kojima se ta dražesna leđi koristi. Udaru takvom brzinom da ljudsko oko nije u stanju da je prati. Osim toga, vrlo dobro zna gde treba da uputi udarac da bi protivnika već prvim udarcem onesposobila.

— Sve mi se ćini da me je udarila nogom, ali ne bi mogao da se u to zakunem. Ali pored trikova je za tako nešto potrebna i izuzetna snaga.

— Mogu vam reći da su mnogi do sada osetili tu njenu snagu na svojoj koži.

Berimor je i dalje sa nevericom posmatrao Šejna. — U prvom trenutku sam pomislio da me to moje oči varaju, Šejne, ali mi se učinilo da ćete pucati kada vas je udarila šešinom po nosu. No, sigurno ste se predomislili pošto se ipak radi samo o ženi, zar ne?

— Da sam mogao, pucao bih!

— Sta? Na ženu? — začuo je Berimorov preneražen glas.

— Sledeći put će biti bolje. Jedino što ćemo morati da je držimo na pristojnom odstojanju od nas, Berimore. U protivnom nam ni dva revolvera neće pomoći. Ovakav propust kao maločas zacelo neću još jednom naćiniti.

— Ovako nešto još nikada nisam doživeo! Da jedna žena od dvojice ne baš naivnih muškaraca pred celim hotelom načini budalu — izustio je Berimor, sručivši još jedan viski u sebe.

— Možemo biti srećni ako nas sada ne izbace odavde — rekao je kroz smeh Šejn, kome se polako vraćalo dobro raspoloženje.

— Šta mi je samo trebalo da se i ja umešam? Kada to samo budem ispričao mojoj staroj prijateljici...

— Možda bi najbolje bilo da to ipak zadržite za sebe? — predložio mu je Šejn.

— Ovo je zaista neshvatljivo! Žena da nam učini ovako nešto! Proći će dani dok to ne svarim — rekao je Berimor, vrteći u neverici glavom da bi odmah zatim poručio još jedan viski.

— Nećete li se valjda sada zbog toga napiti? — rekao je Šejn. — Hajde sada je dosta! Vaša prijateljica vas sigurno nestrpljivo očekuje. Idemo, otpratiću vas do kuće.

Kada su izašli napolje na ulicu već je bio pao mrak. Šejnu se žurilo pošto je obećao Karli da će se videti u salunu. No prethodno je morao da se pobrine da Berimor sigurno stigne do kuće.

Mis Alfa mu je pripretila da će ga u roku sledećih 24 sata smaknuti. Ona i njeni ljudi su sada sigurno ubeđeni da on i Berimor rade zajedno. Zbog toga je prvo otpratio Klarka Berimora do njegove prijateljice, a tek potom se uputio prema salunu u kome je Karla imala pune ruke posla.

Kada ga je ugledala, Karla se radosno osmehnula i odmah prišla njegovom stolu, dotakavši ga neprimetno ispod stola. — Ne mogu da ti opišem koliko sam srećna što te ponovo vidim. Hoćeš li nešto da popiješ?

— Donesi mi jedan dupli viski!

Karla je ustala od stola i uputila se na svojim visokim potpeticama prema šanku. Dok se vraćala sa pićem, Šejn je ponovo mogao da uživa u pogledu na njene prelepe grudi, koje su se jasno ocrtavale ispod tesno pripijene bluze. Stavivši celu flašu pred njega, Karla mu je tiho došapnula: — Salun se uskoro zatvara. Hoćemo li onda opet kod mene?

Šejn je klimnuo glavom, no već u sledećem trenutku je posumnjao da bi to u ovom trenutku uistinu bilo pametno. Onog prokletog klovna Sema Hauarda juniora je sebi možda i skinuo

sa vrata, ali sa mis Alfom to neće biti tako lako. Ako ona i njeni ljudi vide Karlu s njim tada bi i ona bila u velikoj opasnosti.

VII

Četvorica Hauardovih ljudi su odneli svoga gazdu gore u njegovu spavaću sobu, smestivši ga u krevet.

Dole pored kamina su kao straža ostali Blu Bel, Kindler i Kris Valer pošto se Sem Hauard junior plašio da bi Šejn mogao ponovo da se pojavi. U trenutku kada se predradnik s onom četvoricom pojavio gore na stepeništu sva trojica su ih sa neskrivenom znatiželjom pogledali. Nakon što su kauboji napustili kuću predradnik se pridružio trojici Hauardovih revolveraša pored kamina. Ugledavši njihove nestrpljive poglede, predradnik je rekao: — Neće ništa više da čuje o onom transportu zlata. Preplašen je kao zec otkako je saznao da je Šejna u stvari vlada poslala ovamo.

— Ta prokleta kukavica — dobacio je Kris Valer podrugljivo.

Blu Bel je ponovo posegao za flašom i počeo svima redom da sipa po još jedno piće. — Hoćeš li i ti? — upitao je predradnika koji je samo odmahnuo glavom.

— Vrlo dobro znate da gazda ne trpi kada se ovde u njegovoj kući loče.

— Mi ne ločemo nego pijemo — odvratio je Kris Valer razdražljivo.

— Nazovi to kako hoćeš, ali on to ne trpi!

Kindler je uzeo flašu i sklonio je pod sto. — Ako slučajno siđe dole svako neka svoju čašu strpa u džep.

— Pa ti nisi normalan ako misliš da ću to učiniti — rekao je Valer sada već potpuno van sebe od besa.

— Siguran sam da će se predomisлити — procedio je Blu Bel koji je na taj način što je menjao temu želeo da prekine prepirku, koja je pretila da se pretvori u otvoren sukob. — Kada se ispava i kada prebrodi šok što se Šejn tako iznenada ovde stvorio sigurno će promeniti svoje mišljenje. Ne verujem da čovek poput njega može da se odrekne zlata koje mu se nalazi nadohvat ruke.

— Ako uklonimo Šejna tada će se sigurno urazumiti — dodao je Kris Valer na koga je i sama pomisao na zlato delovala umirujuće.

— Pravo da vam kažem, ja u to ne verujem — rekao je predradnik.

Kris Valer se podigao iz udobne fotelje da bi se zatim uputio prema kaminu da bi dodao još nekoliko cepanica na vatru. U kući više nije gorelo nijedno svetlo, tako da vatra nije širila samo prijatnu toplotu, već je delimično i osvetljavala prostor gde su četvorica Hauardovih ljudi raspravljali šta bi u ovom trenutku bilo najpametnije da učine.

— Mi to možemo da obavimo i bez njega! — izustio je Kris Valer nakon što se ponovo spustio u fotelju. Ostala trojica su se začuđeno zagledali u njega.

— Šta si time hteo da kažeš? — upitao je predradnik.

— Upravo ono što sam rekao — odgovorio je Valer. — Ili možda misliš da sam suviše glup da bi mogao sam da potražim izgubljeno zlato? Za tako nešto nije potrebno da m. neko izdaje naredjenja. A ponajmanje čovek poput Sema Hauarda juniora, koji napuni gaće čim se neko pojavi i kaže da ga šalje vlada.

— Bolje se pripazi da te gazda ne čuje! — procedio je predradnik.

— Zar ne misliš da ga se plašim?! — nastavio je Valer podrugljivo. — Njega bih bio u stanju da sredim levom rukom.

— Lakše malo, Krise — dobacio je Valerov prijatelj Kindler.

— Ma šta lakše! Stalno mi se govori da treba da radim ovo ili ono, a da pri tom ima da začepim gubicu. I sve to zbog toga što me on plaća što donekle i mogu da razumem. Ali kada više ne budem na njegovom platnom spisku, samo neka pokuša da me dotakne tim njegovim nalickanim korbačem. Ima trenu da se nađe na podu ili bolje rečeno tri stope ispod zemlje!

— Sada je stvarno bilo dosta! — dreknu Kindler razdražljivo.

— Meni je dosta, Kindlere! — odvratio je Valer, otpivši gutljaj viskija iz flaše da bi je već u sledećem trenutku ljutito tresnuo o sto. — Od ovog trenutka više ne računajte na mene ovde na Hauardovom ranču! Kris Valer će sada lepo da osedla svog konja, da odjaše do Burnija i da tamo uhvati tog prokletog Šejna za gušu sve dok mu on ne kaže gde se nalazi zlato. E, a tada ću da natovarim prazne bisage i džakove i da odem po zlato. Deset miliona dolara u zlatu, prijatelji! Za mene samog je to i previše! Zato je svako dobrodošao ko hoće sa mnom.

— To ti Sem Hauard junior nikada neće oprostiti! — procedio je predradnik, vrteći u neverici glavom.

— Sem Hauard junior! — začuo se ponovo onaj svima dobro poznati podrugljiv prizvuk u Valerovom glasu. — Taj stvor od koga je svevišnji bezuspešno pokušao da napravi muškarca mene ne može da zaplaši. Hajde, dovedite ga ovamo, pa ću ga pred vašim očima srediti!

— Ma ne pravi se toliko važan! — uzviknuo je Kindler prilično neuverljivo.

— U redu, Kindlere! Nemoj se plašiti, neću mu ništa uraditi ukoliko me ostavi na miru. U protivnom će se gadno provesti. To mu možete sva trojica reći.

— A šta u stvari hoćeš od Šejna? — upitao ga je Bel.

— Pa šta hoću, čoveče! On će mi reći gde se zlato stvarno nalazi. A mogu sa svakim da se kladim da on kao predstavnik vlade to vrlo dobro zna.

Sada je i Kindler već ispoljavao očiglednu znatiželju. — A kako misliš da se dokopamo tog kopileta?

Kris Valer se zadovoljno nasmešio zagledavši se u svu trojicu, a zatim je odgovorio svom prijatelju: — Pa to barem nije teško! To kopile se ugnjezdilo kod Karle, one koja radi u Vajt-

halovom salunu. Zbog toga ga i nismo pronašli one noći u hotelu. Ali zato sada znamo gde da ga potražimo, zar ne?

Ljudi se na ove Valerove reči samo nemo zгледаše.

— A odakle ti sve to znaš? — upitao ga je Bel.

— To je poslovna tajna — odvratio je Valer, slegnuvši ramenima. — U svakom slučaju Karla iznenada nije više ni za koga zainteresovana. A sve to otkako je upoznala tog prokletog Šejna. Ruku pod ruku su napustili salun one večeri kada je sreo Hauarda. A šta mislite šta su posle radili, ha? — Kris Valer se glasno nacerio da bi zatim i ostali, pa čak i Hauardov predradnik, prasnūše u glasan smeh.

— Čitava stvar je veoma jednostavna — nastavio je Valer, uživajući u tome što je konačno i on negde vodio glavnu reč. — Ako ne uhvatimo Šejna, šćepaćemo Karlu, a onda će taj pasji sin već progovoriti. Kada budemo saznali tačno mesto na kom je lavina zahvatila transport tada ćemo imati ogromnu prednost u odnosu na sve one lešinare, koje je zlato privuklo u naš kraj.

— Kako li si samo sve to smislio? — izustio je Kindler koga je Valerova ideja sve više oduševljavala.

— Pa radi se o deset miliona dolara! Kada su takve svote u pitanju, tada čovek poput mene lako počne da napreže svoje vijuge.

— I ti dakle misliš da ćemo kada uhvatimo Šejna tačno znati gde se nestalo zlato nalazi? — zapitao je predradnik znatiželjno.

— Onaj hvalisavac tamo gore nam to sigurno ne može reći. Jedino što taj zna je to da se dernja i da šikanira ljude, koji na bilo koji način zavise od njega. No, ukoliko se dokopamo Šejna, tada niko od nas više neće zavisiti od tog pasjeg sina — odvratio je Valer, pokpazujući glavom u pravcu sobe gde se Sem Hauard junior oporavljao od rana, koje je sam sebi u pripitom stanju naneo. Valer je sa zadovoljstvom konstatovao da nakon ovih njegovih reči nisu samo Kindler i Bel prešli na njegovu stranu, već da je to učinio i Hauardov predradnik koji se najviše opirao pomisli da izda svog gazdu. Zatim je otpio još jedan gutljaj iz flaše, zureći pri tom netremice u vatru koja je u kaminu polako dogorevala da bi na kraju počeo glasno da razmišlja: — Vajthalov salun negde u ovo vreme zatvara. Ostatak noći će ono dvoje sigurno provesti u svojoj ljubavnoj igri. Mislim da bismo mogli sutra oko deset sati da se pojavimo u Karlinoj kući i da ih po mogućstvu oboje šćepamo.

— Naravno! A nju ćemo povesti s nama — procedio je Bel. — Tako ćemo bar imati čime da ubijemo vreme dok se sneg potpuno ne stopi, zar ne, ljudi?

— Moja malenkost će sada da se povuče — rekao je Kris Valer i podigao se na noge koje ga nakon ispijenog viskija nisu baš najbolje slušale. — Ako nekome od vas bude do toga taj mirno može da ode do Hauarda i da mu sve ovo ispriča. Meni time neće mnogo nauditi.

Raskrečenih nogu i pijano se teturajući, Valer se uputio prema ulaznim vratima. Na ulazu u Hauardovu ogromnu kuću nalazila su se trokrilna staklena vrata, koja su pretila da se

razbiju kada je Valer bezuspešno pokušavao da pronađe ona kroz koja bi mogao da izađe. Predradnik se na to užurbano podigao iz fotelje i otišao da mu ih otvori. Kada je Valer napustio Hauardovu kuću, predradnik se ponovo vratio do kamina.

— Jeste li i vas dvojica za ono što Valer predlaže? — zapitao je Kindlera i Bela, koji su mirno pili svoj viski.

— Ako se ja pitam, onda ne bi trebali mnogo da razmišljamo. Pa to su deset miliona na nas četvoricu. Toliko do kraja života ne bi uspeli da potrošimo.

— A ti, Kindler? — zapitao je predradnik.

Kindler je u znak slaganja lagano klimnuo glavom. — Deset miliona! Bel je potpuno u pravu kada kaže da se čoveku takva šansa ne pruža dva puta u životu.

— U redu! Ako ste i vas dvojica zagrejani, onda ću vam se i ja priključiti — procedio je predradnik svojim pomalo kreštavim glasom.

— Ti ne moraš ništa da prenagljuješ — dodao je Kindler. — Mogao bi najpre da uzmeš nekoliko slobodnih dana i da vidiš kako će se stvari dalje odvijati.

— A šta će biti s vama?

— Meni su se histerični napadi tog prokletog žutokljunca već i onako popeli na vrh glave — odvratio je Kindler.

Predradnik je zatim pogledao Blu Bela, koji je u znak odobravanja samo klimnuo glavom.

— U redu! Onda ćemo sve da obavimo na svoju ruku — reče predradnik.

— Ti zaista ništa ne rizikuješ. Čim se dokopamo Šejna znaćemo na čemu smo — potvrdio je Blu Bel, a zatim su sva trojica otpili još po jedan gutljaj iz gotovo već prazne flaše Hauardovog skupog viskija.

Izenada se gore na spratu začula lomljava stakla. Kindler, Blu Bel i Hauardov predradnik se nemo pogledaše.

— Meni ga je zaista dosta — prosikta Blu Bel, koji se već u sledećem trenutku podigao i krenuo prema izlazu.

Kindler i predradnik su još izvesno vreme ostali pored kamina, no kada se i nakon desetak minuta Sem Hauard junior nije smirio predradnik pomalo bojažljivo reče: — Trebali bi da odemo gore i da ga umirimo!

— Nisam baš siguran — odvrati Kindler. — Ako treba da se odlučim između deset miliona dolara na jednoj strani i tog prokletog idiota na drugoj, tada mi može biti svejedno da li će i dalje da besni ili ne.

Nakon ovoga je i Kindler napustio Hauardovu kuću. Predradnik, koji je ostao sada sam, jednostavno nije znao šta da učini. Gore sa sprata je i dalje dopirala nesnosna buka kao i Hauardovi neartikulisani krici. Kada je predradnik već pomislio da ovoj galami nikada neće doći kraj, iznenada se sve na trenutak utišalo, a zatim se na stepeništu pojavio Sem Hauard junior.

— Gde ste se svi vi samo izgubili? — dreknuo je Sem Hauard.

Predradnik je krenuo neodlučno koji korak napred da bi zatim ponovo zastao dole u polutama.

— Side, prokleti kurvin sine, šta se sakrivaš tu dole u mraku? Šta misliš da te ne vidim? Dolazi ovamo! Treba da se dogovorimo pošto sam se predomislio. Ščepaćemo mi tog kurvinog sina, a onda neka ti vladini prokletnici vide šta će! Hajde, diži ljude na noge! Polazimo za pet minuta. Ovoga puta ću i ja jahati s vama, i to na čelu kolone. Šta on misli, ko je on! Ima da ga zadavim golim rukama!

— Ali, ser! Sada je tek nešto posle ponoći!

— Kakve to ima veze? — dreknuo je Sem Hauard junior. — Polazimo za deset minuta, i to svi do poslednjeg! Tom prokletom predstavniku naše uvažene vlade ću prosvirati mozak čim ga ugledam.

— Pozvaću sve ljude da se što pre okupe, mister Sem Hauard junior — reče predradnik svojim kreštavim glasom. — Pitam se jedino da li vi u tom stanju možete da krenete s nama? Doktor vam je izričito zabranio da ustajete iz kreveta, a kamoli da jašete. Izgubili ste i suviše krvi tako da bi najbolje bilo da stvar prepustite nama.

— Za deset minuta! Onaj ko tada ne bude ispred kuće, može sebe da smatra otpuštenim — dreknuo je Sem Hauard junior, a zatim se okrenuo i ponovo nestao u svojoj spavaćoj sobi.

Predradnik je počeo da trlja bradu u nedoumici šta da učini. Na kraju je ipak slegnuo ramenima i krenuo da probudi ostale. Izašavši iz kuće, naišao je na Kindlera, koji je napolju u mraku pušio svoju poslednju cigaru pre spavanja.

— Gazda se predomislio — reče mu predradnik. — Sada namerava da ipak nekako ukloni Šejna. Za deset minuta namerava da sa ljudima krene u Burni.

Kindler je samo iznenađeno zinuo, ne uspevajući da probori ni reč.

— Ja sam vam odmah rekao da će se on predomisliti — dodao je predradnik.

Nakon što je povukao još jedan dim iz cigare, Kindler je otvorio vrata od prostorije u kojoj su Hauardovi revolveraši bili smešteni da bi se zatim glasno proderao: — Kris! Blu Bel!

Nepun minut kasnije na vratima se pojavio samo Blu Bel. — Kris već toliko hrče da ostali ne mogu da spavaju od njega! U čemu je problem?

— Moraćete i ostale da probudite — umešao se predradnik.

— Namerava da povede sve ljude u Burni kako bi tamo ščepao Šejna.

— Šta?

— I to za deset minuta!

— Prvo ću probuditi Krisa! — izustio je Blu Bel da bi užurbano nestao u tami prostorije u kojoj je spavalo svih dva-
deset Hauardovih plaćenika.

Nije prošlo ni tri minuta, a napolju se pojavio Kris Valer zajedno sa Blu Belom. On ga je u međuvremenu već o svemu bio obavestio.

— Probudi ljude, Kindleru! — procedio je Valer još uvek pospano. — I mi ćemo poći s njima, ali mu naravno nećemo reći gde se Šejn nalazi. Sve će se završiti kao i prethodne noći,

a sutra ćemo onda nas četvorica kao što smo se i dogovorili još jednom odjahati do Burnija da bi iz Šejna izvukli ono što nas zanima. Nakon toga se ovde naravno nikada više nećemo pojaviti.

— Pa, zbog čega uopšte i da idemo s njim? Ima ih i više nego dovoljno za mali izlet do grada — izustio je Blu Bel tiho se nasmejavši.

— Ali onog ko za deset minuta ne bude spreman toga će Hauard najuriti — odvratio je predradnik.

— Što se mene tiče, može već i sada da me otpusti — do-
dao je Blu Bel.

— Šta će, međutim, biti ako Hauard slučajno nabasa na Šejna, a mi nismo tamo? — zapitao je Kindler.

— U pravu si! Bolje da i mi krenemo s njim. Na taj način ćemo barem imati pregled celokupne situacije. Postoji, međutim, još jedna druga mogućnost, a to je da jedan od nas četvorice ode preko do njega i da ga mlatne po glavi da bi zabravio ono što je naumio.

— Hoćeš li ti to da preuzmeš na sebe? — upitao je Kindler pomalo razdržljivo.

— Što da ne? I onako se već odavno nosim mislju da mu začepim tu njegovu veliku gubicu.

— Mislim da to ipak ne bi bilo suviše pametno — izustio je predradnik. — Hajde, probudi ljude, Kindlere, pa da svi zajedno krenemo. Uveren sam da će ovo biti samo još jedna mala noćna šetnja do Burnija i natrag.

— Slažem se! — rekao je Kindler, a zatim su svi zajedno ušli u brvnaru, da bi probudili usnule revolveraše, koji se još nisu odmorili od potrage za Šejnom u toku prethodne noći.

VIII

Klark Berimor se povukao dublje u tamu kada je na su protnoj strani ulice začuo kako su se otvorila vrata saluna. U mraku je ugledao dve osobe koje su izašle napolje, zabravile vrata saluna, da bi se zatim ruku pod ruku uputile niz glavnu ulicu.

Bili su to Šejn i Karla!

Klark Berimor ih je pratio na sigurnom odstojanju sve dok nije bio siguran da su se uistinu uputili prema Karlinoj kući. Više od toga nije ni htio da zna.

Na trenutak je zastao i sačekao dok njihovi koraci nisu utihnuli, a zatim se vratio nazad u grad. U trenutku kada je prolazio pored vatrogasnog tornja u daljini se začuo snažan topot kopita. Berimor je znatiželjno zastao pored puta. Brzo se iz mraka pojavila povećta grupa jahača. Poslednja ulična svetiljka, koja je još gorela, omogućavala mu je da iz okrilja tame u kojoj se nalazio nesmetano osmotri likove ljudi koji su u besomučnom galopu ujahali u grad. Bili su to Sem Hauard junior i njegovi revolveraši.

Berimor je na trenutak osetio kako mu srce lupa u grlu. Bilo mu je jasno da Hauard traži Šejna. Ali, da li je i znao gde će ga pronaći?

Hauard i njegovi ljudi su zbijeni prošli pored njega i skrenuli prema hotelu. Sada je znao da će ga opet tražiti na, pogrešnom mestu.

Klark Berimor je užurbano produžio dalje. Kuća u kojoj su žena i ona trojica držali Šejna svezanog je u međuvremenu ponovo bila pusta. No, Berimor je pronašao njihove kočije na sasvim drugom kraju grada. Kočije su stajale pored neke stare napuštene kuće na samom izlazu iz grada, pored putića koji je vodio u malu nenaseljenu dolinu. Berimor se malim puteljkom oprezno približavao kući u kojoj je još uvek gorelo svetlo. Zastao je pred vratima i osluhnuo. Međutim, nije mogao ništa da čuje. Zatim je ugledao komadić drveta, koji se na lancu nalazio okačen na vrata. Berimor je time pokpucao na vrata.

U prvi mah je u kući dalje vladala potpuna tišina. Ubrzo su se, međutim, začuli koraci. Predostrožnosti radi, Berimor je podigao ruke uvis.

U tom trenutku su se vrata već i otvorila i u njima se pojavio plavokosi momak koga je Berimor pre nekoliko časova onako podlo onesposobio. Kada je ugledao Berimora, mladić je ustuknuo i munjevito potegao revolver.

— Polako, mladiću, ne pucajte! — reče Klark Berimor. — Hteo bih da porazgovaram sa damom koju ste danas vozili u kočijama. I još nešto: zaista žalim zbog onoga što se danas desilo.

U tom trenutku se u pozadini pomerila nečija senka.

— Snobi! Ko je to? — doviknuo je muškarac.

— Šejnov ortak! — odvratio je plavokosi momak, ne ispuštajući ni na trenutak Berimora iz vida.

— I ovde se radi o zabuni! — reče Berimor. — Ja zaista nisam Šejnov partner. To je samo zbog spleta različitih okolnosti možda tako izgledalo.

Onaj drugi se sada takođe pojavio na vratima. Plavokosi se sklonio korak u stranu da bi ga propustio. Bio je to jedan od dvojice revolveraša za koje je Berimor u prvi mah pomislio da se radi o otpuštenim oficirima konjice Sjedinjenih Država.

— Hoće sa njom da razgovara! — procedi plavokosi.

— Od tog razgovora bi svi mi ovde imali koristi — dodao je Berimor, koji je i dalje držao ruke podignute uvis.

— Sačekajte ovde! — rekao je revolveraš pre nego što je ponovo nestao u tami. — A ti Snobi pripazi da se zaista ne mrdne odavde.

Kada su ostali sami, Berimor se obratio plavokosom momku: — Ono sa jabukom nije bilo baš fer s moje strane, no pobrinuću se da tu grešku ispravim.

— Snobi! — iz pozadine se začuo revolverašev glas. — Dovedi ga unutra, ali mu pre toga uzmi revolver.

Berimor je polako otkopčao opasač, a zatim mu ga pružio. Nakon toga je prešao preko praga i sačekao da Snobi zaključa vrata.

Kada su ušli u prostrani dnevni boravak, Berimor je ugledao mis Alfua, koja je poput prave dame sedela zavaljena u meku fotelju. Njena dva revolveraša su stajali sa jedne i sa druge strane visoke naslonjače. Sedela je prekrštenih nogu, a suknja

joj je dopirala nešto malo preko kolena, otkrivajući delimično pogled na njene duge prelepe noge.

— U redu je, Snobi! — reče žena. — Spustite ruke i da čujemo šta imate da kažete.

Snobi je vratio revolver u futrolu, dok je Berimorov „kolt“ zadenuo za pojas. Poučen ranijim iskustvom ostao je, međutim, na vratima. Berimor je polako spustio ruke.

— Zovem se Klark Berimor — reče on i nasmeja se. — Žao mi je zbog onog danas. No, ko bi sebi mogao da dozvoli da jednostavno gleda kako mu drugi otima plen?

— Sedite! — odvrtila je žena, koja je očito odmah shvatila šta je Berimor ovim hteo da kaže.

Pored prozora je stajala jedna omanja stolica. Berimor je primakao, a zatim se nestrpljivo spustio na nju.

— U međuvremenu sam konstatovao da je taj plen jednostavno prevelik i pretežak za mene samog. Ni vi ga se, međutim, nećete tako lako ponovo dokopati. A da bismo ostvarili ono što smo i vi i ja naumili, moraćemo, hteli mi to ili ne, da ga se nekako domognemo.

Ugledavši da ni žena ni njeni revolveraši ne reaguju na njegove reči, Berimor je produžio dalje: — Uz moju pomoć mogli bismo, međutim, taj problem vrlo brzo da rešimo. Pošto on zna gde se zlato nalazi, to bi u neku ruku bio ulog s kojim ja ulazim u naš zajednički posao.

— Ali, mi vas uopšte ne poznajemo, mister Berimore — reče čovek sa ženine desne strane.

— To isto bi i ja mogao za vas da kažem — odvratio je Berimor. — No, pošto imamo zajednički cilj...

— Ja sam mis Alfa! — prekinula ga je žena u tom trenutku. — Ovo je Vil, a ovo Džesi — reče ona, pokazujući najpre rukom na čoveka sa svoje desne, a nakon toga i sa leve strane. — Snobija ste, ako se ne varam, već upoznali.

Berimor se zadovoljno nasmešio. — U tom slučaju me možete zvati Klark.

— Vi ste se, dakle, bili ponadali da ćete zajedno sa Šejnom poći u potragu za zlatom? — upitala ga je mis Alfa.

— Tako je, mis Alfa! — odvratio je ovaj. — U međuvremenu sam konstatovao da pored Šejna ne bi dobio ni dolar više osim raspisane nagrade.

— Grešite, Klark! Nagrada uopšte nije raspisana — reče ona nekako bezizražajno.

— I sa tim sam upoznat, mis Alfa! — odvratio je Berimor glasno se cereći. — Ne bi trebalo deliti plen pre nego što ga se uopšte dokopamo, ali bismo ipak mogli načelno da se dogovorimo, zar ne?

Mis Alfa i njena dva revolveraša se ćutke zagledaše.

— Ako nam dovedete Šejna... — reče žena.

— Bolje rečeno, ako nam ga vratite — upade joj u reč Vil.

— Da! Upravo sam to i mislila — odvrati mis Alfa, osmehnuvši se blago.

Berimor se iznenada podigao sa stolice u nameri da napusti kuću. — Žao mi je, ali mi se sve nešto čini da smo završili naš zajednički posao još pre nego što smo ga uopšte započeli. Da

sam znao da će ovde bilo ko pokušati da me ucenjuje, tada uopšte ne bih ni dolazio ovamo.

— Sedite, Klark! — dreknula je žena glasom, koji nije trpio pogovor.

Berimor se već bio uputio prema izlazu, no kada je začuo preteći prizvuk u mis Alfinom glasu, zaključio je da bi uistinu bilo pametnije da je poslušao.

— Dobićete isti deo kao Snobi, Vil i Džesi, tj. deset posto od celokupnog plena — reče mis Alfa.

— Prihvatam — odvratio je Berimor, nasmešivši se zadovoljno.

Kao što je i pretpostavljao, ona je bila ta, čija se reč ovde slušala. Inicijativa za ovaj poduhvat je potekla od nje, a ovu trojicu muškaraca je angažovala da bi lakše ostvarila svoju zamisao.

— Međutim, nemojte se zavaravati — dodala je mis Alfa. — Ne radi se o deset miliona dolara. To su samo glasine. Tu negde u blizini je zatrpano ukupno tri miliona dolara u zlatu. Dobićete, dakle, svoj deo, pod pretpostavkom da pronađemo celokupnu isporuku.

— Da li Šejn zna tačno mesto gde je transport nestao? — zapitao ga je Vil.

— Iskreno rečeno, ja samo pretpostavljam da on to zna — odgovorio je Berimor. — Ali verujem da i vi polazite od te pretpostavke?

— A kako ćemo doći do Šejna? — upitala je mis Alfa.

— Ja znam gde se on nalazi!

— Šejn je iznajmio sobu u hotelu i mi smo nameravali da ga neposredno pre izlaska sunca izvučemo odatle — dobacio je Džesi.

Klark Berimor se samo zagonetno nasmešio. — Trenutno ga tamo traži Sem Hauard junior sa svojim ljudima. Ovo će biti već drugi put kako su preturili čitav hotel uzalud tražeći Šejna. Ubeden sam da će se i ovoga puta vratiti kući neobavljena posla. Oni nam neće predstavljati neki veći problem, iako i Sem Hauard namerava da se dokopa zlata.

— Kažite gde je Šejt sada? — upitala je mis Alfa nestrpljivo. — Da nema možda ljubavnicu ovde u gradu?

Klark Berimor klimnu glavom. — Već sam bio jednom kod njih dok su doručkovali. Kada se sutra budem tamo pojavio, ona će zacelo pretpostaviti da sam došao da bih ponovo porazgovarao sa Šejnom o izgubljenom zlatu.

Ona trojica se pomalo začuđeno zagledaše. Berimor je, međutim, samo gledao mis Alfu. Neprekidno je mislio na to kako ga je munjevito otpremila na pod. Niko ko je ovako gledao nije mogao ni da sanja da ova žena nežnog izgleda poseduje takvu snagu i takve sposobnosti. No, sledeći put joj to neće poći za rukom. Rešio je da joj tada pokaže ko je Klark Berimor. Taj sledeći put je zasada bio još u dalekoj budućnosti. Najpre su zajedno morali da se dokopaju zlata.

Plavokosj Snobi je bio izuzetno snažan momak, no očigledno da mu bistrina nije baš bila vrlina. Vil i Džesi su bili opasni jedino kada su u rukama držali svoje revolvere. Berimor je

sebe, međutim, smatrao dovoljno jakim da sa svom trojicom izađe na kraj. Nijedan od njih trojice verovatno nije proveo ni jedan jedini dan napolju u divljini, na teritoriji Indijanaca ili pak u visokom snegu i večitom ledu. Nasuprot njima, Berimor je upravo u takvim uslovima rastao, tako da je već rano naučio da izađe na kraj sa svim nedaćama na koje čovek u tim prilikama obično nailazi. Da nije bilo tako, on u ovom trenutku sigurno ne bi više bio među živima.

Ona je uistinu bila jedna izuzetno lepa žena. To što ga je baš ona sa neverovatnom lakoćom oborila na pod, Berimor nikako nije mogao da preboli. No na čitavu stvar je sada polako počinjao da gleda drugim očima.

Nije stekao utisak da je mis Alfa posebno naklonjena nekom od ove trojice. Za tako nešto su je svi i suviše respektovali.

Berimor je krajičkom oka pogledao plavokosog momka. Snobi je po njegovom mišljenju bio suviše mlad i glup za ženu poput mis Alfa.

U njemu je sve više i više rasla želja da osvoji po svemu izuzetnu ženu. Zna je, međutim, da će to biti vraški teško. Skromnost je bila vrлина koju je mis Alfa očigledno cenila tako da je rešio da za početak igra na tu kartu.

Deset posto od tri miliona je poprilična suma novca, koja se, međutim, nije mogla porediti sa celokupnim iznosom. Pitanje je da li će do kraja života još jednom imati priliku da se na relativno jednostavan način dokopa ovolike sume novca?

Berimor je pokušavao da dokuči da li možda i ostala trojica isto tako misle i da li su i oni zbog toga zadovoljni sa deset posto, koje im je ponudila mis Alfa. Snobi je možda i bio zadovoljan, ali pitanje je bilo da li su to i momci poput Vila i Džesija?

Bio je, međutim, svestan činjenice da će odgovor na ovo pitanje dobiti tek u trenutku kada se budu dokopali zlata.

— Šta ste do sada radili, Klark? — upitala ga je posle kraćeg ćutanja mis Alfa.

Berimor se hasmešio pokušavajući da izbegne pravi odgovor na ovo pitanje. — Bavio sam se trgovinom.

Odlučio je da ipak radije prećuti to da je prodavao tako primitivne stvari kao što su šerpe i lonci.

— A pre toga? — upitao je Vil.

— Pre toga sam bio na Aljasci!

— Da niste i tamo tragali za zlatom? — zapitao ga je Džesi, osmehnuvši se podrugljivo.

— Krzna, prijatelju, krzna su bila u pitanju — odvratio je Berimor. — Ko malo bolje poznaje tu beskrajnu belu zemlju taj ni u snu ne bi došao na ideju da tamo traži za zlatom. Recite gde biste tamo počeli a gde prekinuli da kopate za zlatom? Samo neznalice bi mogle da dođu na pomisao da tako nešto učine.

Mis Alfa ga je pogledala sa neskrivenom znatiželjom. — Ako sam vas dobro shvatila, onda ste bili jedan od onih ljudi koji su tokom čitave zime krstarili tom belom pustinjom?

Klark Berimor joj se zagledao duboko u oči u kojima je

mogao da vidi da mu se mis Alfa zbog toga divila. — Samoća i nije tako strašna i prazna, madam. Nikada nisam bio bliže usamljeniji nego što sam bio tamo.

— Koliko dugo već poznajete Šejna? — upitala ga je mis Alfa u želji da promeni temu razgovora, koji je polako postajao neprijatan.

— Tek nekoliko dana! Prvi put sam ga video u jednom od ovdašnjih saluna, gde se suprotstavio Sem Hauardu junioru i njegovim ljudima, koji su hteli da ga najure iz grada. I mogu vam reći da sam bio impresioniran onim što sam video. Zar vam Sem Hauard do sada nije dosađivao?

— Ne! — odmahнула je mis Alfa glavom. — Pretpostavljam da nas do sada nije primetio.

— Nisam baš uveren da mu je to promaklo. No, trenutno je verovatno suviše preokupiran Šejnom da bi se još i o vama brinuo.

— Ali i vi ste stranac u ovom gradu? — začuo se Vilov hrapavi glas.

— Da, ali ja sam Semu Hauardu junioru rekao da sam jedino zbog trgovine ovde.

— I on vam je to poverovao? — zapitao je Džesi.

— Pre nego što sam kročio u grad bio sam kod njega na ranču, gde sam sa njim sklopio unosan posao, tako da uistinu veruje da sam običan trgovac, koji putuje od mesta do mesta.

— I vi dakle mislite da ćemo uspeti da iznenadimo Šejna za doručkom u kući njegove ljubavnice? — upitala je mis Alfa pomalo sumnjičavo.

— Ona radi do kasno u noć, tako da će njih dvoje doručkovati kada drugi ljudi obično ručaju.

Snobi, Vil i Džesi prasnuše u smeh, znajući šta je Berimor time hteo da kaže, dok je mis Alfino lice ostalo potpuno bezizražajno.

— Pod pretpostavkom da je i on uopšte upoznat s time šta mislite da li će nam Šejn odati gde se nalazi zlato?

— Ubeđen sam da on to zna, madam! Inače zasigurno ne bi mirno sedeo u Burniju i čekao da sneg počne da se topi — odgovorio je Berimor, a zatim je počeo sumnjičavo da vrti glavom. — On nam to sigurno ne bi odao, pa makar mu mi smrskali lobanju. Moraćemo se držati njegove ljubavnice.

— Kako to mislite? — zapitao je Vil grubo.

Klark Berimor se zagledao u mis Alfine oči. — Ako nam to ne pođe za rukom, onda nam preostaju samo dve mogućnosti: ili da sami tražimo zlato ili da od svega dignemo ruke.

Ona na ovo nije ništa odgovorila, ali je Berimor osećao da mu je davala za pravo.

— Ako na čitavu stvar tako gledamo, onda je čak i bilo dobro što sam oslobodio Šejna — dodao je Berimor kroz smeh. — Kada sam to uradio nisam još bio siguran da ćemo tu ženu uspeti da iskoristimo za to.

Ugledavši kako je mis Alfa u znak odobravanja klimnula glavom, Berimor je bio uveren da je u odnosu na ostalu trojicu već sada stekao njenu naklonost. Bila je zaista prokleta lepa tako da je vredelo da se malo više potrudi oko nje. Ona

više nije bila mlada devojka već zrela žena, koja je imala svoja određena iskustva sa muškarcima. Ta iskustva verovatno nisu bila baš najpovoljnija, pošto inače ne bi bila još uvek sama.

IX

Karla je počela svojim vrelim poljupcima da budi Šejna da bi zatim legla pored njega.

— Koliko to ima sati? Da nije možda već podne? — zapitao je on pospano.

Karla je u tom trenutku ustala i napustila njihovo ljubavno gnezdo. Bilo je već prekasno kada je Šejn pokušao da je zadrži.

— Moram da odem u grad da kupim nešto! — doviknula mu je i nestala u kuhinji.

Šejn je pogledao na časovnik. Bilo je tek nešto pre deset. Čuo je kako Karla nešto petlja po kuhinji. Pošto je ostavila vrata otvorena, mogao je da vidi kako je palila vatru i stavljala posudu sa vodom na peć.

— Zar ti nije hladno tako? — upitao je Šejn kada je video da je potpuno gola i bosa.

— Jeste!

— Dodi ovamo da te zagrejem!

Uz glasan smeh Karla je dojurila do kreveta i uvukla se pod pokrivač, pripijajući svoje sada ledeno telo uz Šejna. Počeli su strastveno da se grle i ljube tako da su i Šejn i Karla već nakon nekoliko sekundi zaboravili na vreme i na hladnoću koja ih je još uvek okruživala.

— Ono što muškarac i žena čine je uistinu najlepša igra na svetu — prošaputala je Karla, dok ga je grlila svojim rukama.

Ostali su u krevetu sve dok posuda sa vodom nije počela da pišti, odnosno sve dotle, dok taj zvuk nije počeo da im para uši, prekidajući na taj način ono za šta su u ovom trenutku poželjeli da večno traje.

Opojni miris kafe kao i nesnosna glad naveli su Šejna da napusti toplinu kreveta i da se nepunih desetak minuta kasnije nađe sa Karlom u kuhinji za doručkom.

— Moram da odem u grad! — reče ona. — Nemamo više ni šećera ni marmelade, a i sa ostalim stvarima ne stojimo baš najbolje.

— Poći će i ja s tobom!

— U redu! Danas će zaista biti divan dan. I to prvi nakon duge i hladne zime.

U tom trenutku su začuli kako neko kuca na ulaznim vratima.

Karla je kratko začutala i pogledala Šejna. — Šta misliš, da li je to Berimor?

— Moguće! — odvratio je Šejn, podižući se polako od stola da bi otvorio vrata. Karla je, međutim, bila brža, tako da se Šejn ponovo spustio na stolicu i nastavio da doručkuje. Ustao je tek kada napolju nije začuo nikakve glasove. Nešto mu se učinilo sumnjivim, pošto je Berimor imao pomalo bučan, ali i izuzetno prijatan glas.

No tada je, već bilo kasno. Bili su to ljudi Sema Hauarda juniora. Sećao se likova dvojice od njih. Jedan je držao Karlu priljublenu uz sebe, držeći joj sečivo velikog noža pod grlom. Nema od straha, ona je širom otvorenih očiju zurila u Šejna.

Za njima su u prostoriju ušla još trojica muškaraca sa revolverima uperenim u Šejna.

— A ja sam mislio da sam uspeo da urazumim tog prokletog Sema Hauarda juniora — procedio je Šejn poluglasno.

Jedan od one trojice se uputio do prozora na kome je bio okačen Šejnov opasač, dok su se druga dvojica uputili prema njemu.

— Da niste učinili nijedan sumnjiv pokret, Šejne — prosiktao je jedan od njih dvojice. — U protivnom će joj naš prijatelj sa zadovoljstvom prerezati grkljan.

— Poći ću s vama, ali zato nju ostavite na miru!

Jedan od one dvojice mu je zabio cev revolvera u rebra, dok mu je drugi prišao, s leđa u nameri da mu sveže ruke.

— E, a sada ćemo svi zajedno da krenemo na jedno malo putovanje — rekao je muškarac, koji je stajao pred njim. — Ne brini, nećemo te odvajati od nje, pošto ćemo i nju povesti sa sobom. Ti odlučuješ o tome kuda ćemo. Hajde, Krise, doteraj kola iza kuće!

Na to je čovek koji je svezao Šejna izašao napolje. Nakon toga su svezali i Karlu, a onaj koji joj je pretio nožem, poveo je prvu prema sporednom ulazu.

— Ovo će Hauarda doći glave! — prosikta Šejn ljutito. — Gde je on? Hoću s njima da razgovaram.

— E, a sada ti mene saslušaj, Šejne — rekao je čovek sa uperenim revolverom, čija se reč ovde očigledno slušala. — Odvedi nas do zatranog zlata, pa ćemo i tebe i tvoju ljubavnicu ostaviti u životu.

— Neću se pomeriti oдавde sve dok ne porazgovaram sa Hauardom!

Kada ga je ovaj dva puta snažno ošamario, malo je nedostajalo, pa da mu Šejn zabije koleno u stomak, no u poslednjem trenutku se predomislio, pošto se nije radilo samo o njegovom životu, već i o Karlinom.

— Ovde može samo jedan nešto da zahteva, a taj sam ja! — začuo je Šejn glas tog prokletog pasijeg sina. — Ima da odgovaraš jedino kada te nešto budemo pitali, a koliko se meni čini, ja te ništa nisam pitao.

Šejn ga je samo besno ošinio pogledom.

— Eto, vidiš, kako se nas dvojica razumemo! — prosiktao mu je ovaj u lice. — Sada ćemo napustiti grad, a ti ćeš nam reći u kom pravcu. Samo nemoj ni u jednom trenutku da zaboraviš na devojkicu, koja je takođe u našim rukama! To ti kažem dobronamerno, jer se ona u protivnom uistinu neće dobro provesti.

Šejnu je bilo jasno da se ovaj ne bi mnogo ustezao da ostvari svoje pretnje. A i ostala trojica nisu na njega ostavila ništa bolji utisak. Šejn se upravo i bio plašio ovakvog razvoja događaja. Proklinjao je sebe, što je i ovu noć proveo u Karlinoj kući.

Iznenada mu je, međutim, pao na um Klark Berimor. Taj

ga nikada nije ispuštao iz očiju u nadi da će ga Šejn jednog dana odvesti do zlata. Isto to su sada i ova četvorica tražili od njega. Postojale su jedino razlike u načinu kako su želeli da ostvare tu svoju nameru. Berimor bi već morao da je tu negde u blizini, pošto je neprekidno govorio da su on i njegova prijateljica ranoranioci.

— Nisi odgovorio na moje pitanje, Šejne! Dakle, u kom pravcu da krenemo? Ili bi možda želeo da Karlu ponovo uvedemo u kuću. No, mislim da znaš šta bi se onda dogodilo!?

— Na sever! Moraćemo da krenemo na sever. Ali za tako nešto još uvek nije vreme, pošto tamo ima suviše mnogo snega.

— Ne brini zbog toga — reče ovaj i pogura ga iz kuće.

Iza kuće su stajale kočije u kojima se već nalazila Karla. Ležala je dole na podu privezana lisicama za sedišta. Tiho je zaplakala kada su ugurali Šejna unutra.

— Idemo, Kindlere! — doviknuo je jedan od njih.

Polako su prošli kroz ulaz u Karlino malo dvorište i uputili se prema glavnoj ulici.

— Nemoj plakati! — izustio je Šejn gotovo nečujno. — Tebi se neće ništa dogoditi.

— Ovo su ljudi Sema Hauarda juniora! — prošaputala je ona, ne prestajući da plače.

— Znam ko će mi za sve ovo skupo platiti!

— Ova su četvorica njegovih najopasnijih ljudi — dodala je ona tiho. — Kindler i Hauardov predradnik sede napred na sedištu. A ona dvojica tamo nazad su Kris Valer i Blu Bel.

Šejn je počeo da razgleda unutrašnjost kočije koja se na ranču očito koristila za prevoz najraznovrsnijeg tereta. Sada je kočija bila natovarena mnogobrojnim sanducima, korpama i džakovima. Preko njih su se nalazile debele vreće za spavanje u kojima se zimi moglo napolju prenočiti.

Jedan od one dvojice, koji je sedeo iza njih, prišao im je i prosiktao: — Bez priče! Govorićete tek kada vas nešto budemo pitali, da li je jasno?

— Ali šta sam vam ja učinila, Blu Bele? — zapitala je Karla.

— Od tebe ništa i nećemo! Baš ništa! A neće ti faliti ni dlaka sa glave ako se Šejn bude razumno ponašao — nacerio se Blu Bel. — Nas interesuje zlato, a on vrlo dobro zna gde se ono nalazi. Ukoliko nas odvede do njega, pustićemo vas oboje.

Ove Blu Belove reči, međutim, nisu uspele da je umire tako da je Karla i dalje nastavila tiho da jeca.

— Ništa vam neće nedostajati! — dodao je Blu Bel. — Poneli smo sve sa sobom. Čak imamo i za svakog od vas dvoje po jednu mekanu, toplu vreću za spavanje. — Zatim joj se Blu Bel uneo u lice uhvativši je za bradu. — A, ukoliko ti i pored toga bude hladno, možeš se još uvek zavući kod mene u vreću.

Karla se naglim pokretom glave istrгла iz njegovih ruku, pogledavši u stranu.

— To i ne bi bilo tako loše, malo za promenu! — naceri se Blu Bel. — I ja nisam baš za bacanje. Sigurno bi ti se dopalo da to radiš i sa mnom, a ne samo sa ovom bitangom.

— Sada je bilo dosta! — dreknuo je Šejn ljutito.

— Ti zaveži! — prosiktao je Blu Bel.

— Da nisi više tako razgovarao s njom! — odvratio je Šejn. Iznerviran, Blu Bel ga je udario nadlanicom po licu. Gotovo u istom trenutku Šejn ga je nogom pogodio u stomak, tako da je Blu Bel odleteo unazad i ostao bolno jaučući da leži.

Odnazad se približavao Kris Valer dok se sa prednjeg sedišta spuštao Kindler u unutrašnjost kočije.

— To prokleta pseto me je udarilo nogom! — uzviknuo je Blu Bel glasom, koji je jasno kazivao da je i dalje osećao snažne bolove od Šejnovog udarca.

Kris, Valer i Kindler su se bacili na Šejna obasipajući ga onako svezanog udarcima sa svih strana.

— Prestanite! — uzviknula je Karla molećivo. — Prestanite!

No, ona dvojica su se smirili tek kada se Šejn više nije mrdao.

— Taj prokleti kurvin sin — prosiktao je Blu Bel, koji se preko natovarene opreme nekako doteturao do mesta gde je Šejn sada nepomično ležao.

— Šta se, pobogu, desilo? — upitao je Kindler. — Pa nismo još ni izašli iz grada!

— U pomoć! U pomoć! — dreknula je Karla kada je postala svesna činjenice da se još uvek nalaze u gradu i da bi neko mogao da im pritekne u pomoć.

Sva trojica su se kao gromom ošinuti prenuli i bacili na bespomoćnu Karlu da bi je sprečili da se i dalje dere. Kris Valer je odjurio do zadnjeg dela kočije, gde je pomerio cirađu da bi mogao da vidi da li su Karlini krici nekoga privukli. Na polju, međutim, nije bilo nikoga, tako da je samo odmahnuo glavom i ponovo se pridružio Kindleru i Blu Belu.

— Gotova si, ukoliko to još jednom pokušaš! — prosiktao je Kindler sa pretećim prizvukom u glasu.

Nakon toga se Kindler ponovo popeo na sedište pored predradnika, koji je sa nestrpljenjem čekao da mu on kaže šta se pozadi u kočiji odigralo.

— Taj prokleti Šejn je i onako svezan uspeo da udari Blu Bela. Zaista ćemo morati budno da motrimo na njega.

— Znao sam da nećemo lako izaći na kraj s njim! — odvratio je predradnik.

— Sve mi se čini da mu neke stvari još nisu jasne. Uzećemo Karlu večeras pod svoje da bi se uverio da sa nama nema šale — procedio je Kindler.

— Zar je to zaista neophodno?

— Pa, ona je jedna obična drolja, zar ne? — zapitao je Kindler, zadovoljno se nacerivši. — Nigde, međutim, ne piše da joj odmah moramo platiti. A kasnije kada se domognemo zlata, videćemo... A možda neće ni želeći da se odvoji od nas kada bude ugledala one silne milione u zlatu?

Obojica prasnuše u glasan smeh, dok su prolazili pored poslednjih kuća gradića Burnija, koji je bio okružen naslagama snega kroz koji se samo na pojedinim mestima probijalo rastinje, koje je nagoveštavalo skori dolazak proleća.

Berimor je polako koračao ulicom prema Karlinoj kući. Vil, Džesi i Snobi su se već neopaženo bili prikrali kućici koja se nalazila gotovo na samom izlasku iz grada. Mis Alfa je sedela u blizini u kočiji, koju je trebalo da dotera do kuće čim oni upadnu unutra.

Berimor je na trenutak zastao ispred ulaznih vrata, osvrnuvši se kratko da bi se uverio da su Vil i Džesi na svojim mestima i da bi nakon toga snažno pokucao.

Kada se niko nije odazvao, pokucao je još nekoliko puta, no i dalje se u kući nisu čuli nikakvi pokreti.

— Sta je? — začuo je Vilov nestrpljivi glas levo od sebe.

— Izgleda da naš ljubavni par još uvek spava — odvratio je Berimor kroz smeh, slegnuvši pri tom ramenima.

Pokucao je još jednom. Ovoga puta mnogo snažnije, tako da je sada bilo van svake sumnje da bi Šejn i Karla ovo kucanje mogli da prečuju. I Berimor i Vil su napregnuto osluškivali, no iz unutrašnjosti kuće i dalje nisu dopirali nikakvi zvuci.

— Idem da pogledam sa zadnje strane — došapnuo mu je Vil nakon izvesnog vremena.

— Pazite samo da vas ne vide kroz prozor, inače je sve propalo!

Bez i jedne reči Vil nestade iza kuće. Berimor se osvrnuo ne bi li ugledao mis Alfua. Kada je u kočijama ugledao njen znatiželjan izraz lica, samo je nemoćno slegnuo ramenima. U tom trenutku se u unutrašnjosti kuće začuše koraci. Berimor je gotovo u istom trenutku podigao ruku i skinuo šešir, ne propuštajući da svoje inače pomalo grubo lice razvuče u širok, ljubazan osmeh. Kada je začuo kako se s unutrašnje strane otvaraju vrata, Klark Berimor je doviknuo: — Dobro jutro, mamam! Izvinite, ako smetam!

Zastao je preneražen, kada je na vratima umesto Karle ugledao Vila. — Ne, nema kome da smetate, pošto u kući nema nikoga — procedio je ovaj ledeno.

— Šta kažete? — Berimor ga je odgurnuo u stranu i prosto uleteo u kuću. Ne mogavši da veruje svojim očima i onome što je Vil rekao, Berimor je uporno zadrživao u svaki kutak Karlina kuće. Kada se napokon vratio u kuhinju, tamo su se već nalazili mis Alfa i njena tri pratioca, koji su ga sumnjičavo posmatrali.

— Jedno je ipak sigurno, a to je da su ovde doručkovali! — konstatovao je Vil.

— Ne mogu to sebi jednostavno da objasnim! — izustio je Berimor, pogleda uperenog u mis Alfua. — Mora da su samo na kratko nekuda izašli. Najbolje bi bilo da se ovde negde sakrijemo i da ih sačekamo!

Ovo objašnjenje se svima učinilo najprihvatljivijim. Mis Alfa i Snobi su odmah odjurili do kočije i odvezli je u susednu uličicu.

Berimor je seo za sto, dok se Vil smestio pored prozora sa koga je imao odličan pregled svih događaja na ulici. Džesi je dobio zadatak da motri na sporedan ulaz, koji je vodio na polje u Karlino malo dvorište.

Čekali su tako puna dva sata dok ih konačno nije napustilo strpljenje. Tada se na sporednim vratima pojavio Snobi koji se na trenutak zagledao u svu trojicu, a zatim upitao: — Nema ih, aha?

Berimor je samo odmahnuo glavom, dok je Vil razdražljivo procedio: — Da ne vidiš možda Sejna ovde među nama kada postavijaš tako glupa pitanja?

— To je pitala mis Alfa, a ne ja — počeo je Snobi da se pravda. Vil glasno opsova. — Sve ovo nema više nikakve svrhe! Mora da su nešto nanjušili. Dodi, Snobi, sedi ovde pored prozora!

Snobi je zauzeo Vilovo mesto, a on je napustio kuću na sporedna vrata, odlazeći do mis Alfe koja je nestrpljivo čekala u kočiji.

— Šta vi o celoj ovoj stvari mislite, Klark? — zapitao je plavokosi momak.

— Još uvek mogu svakog trenutka da se pojave — odvratio je Berimor, koji očito još uvek nije mogao da se pomiri s činjenicom da je njegov plan propao. Jeste da je Sem Hauard junior bio prošle noći sa svojim ljudima u gradu, ali odakle bi on mogao da zna za vezu između Karle i Sejna?

Iz daljih razmišljanja prenuo ga je Vil koji se ponovo pojavio u kući.

— Mis Alfa želi da porazgovara s vama, Klark!

Bilo je jasno da to nije ni Vilu ni Džesiju bilo po volji, no zato su ove Vilove reči obradovale Klarka Berimora. Znao je da će morati da stekne njeno bezgranično poverenje pre nego što pokuša da joj se kao muškarac približi. A ovo je po njemu bio znak da je bio na najboljem putu da to i ostvari.

Kada je videla da prilazi kočiji, mis Alfa mu je otvorila vrata. Berimor je ušao i smestio se na sedište nasuprot njoj, držeći šešir u ruci. Rešio je još od prvog trenutka da ne bude nametljiv pošto je znao da nijedna pristojna žena ne trpi kada joj se muškarci već prvom prilikom suviše približe.

— Izvolite, mis Alfa!

— Šta vi mislite o celoj stvari, Klark? — upitala ga je ona mirno dok je odavala utisak da je duhom pomalo odsutna.

— Devojka se negde između pet i šest sati mora pojaviti na poslu u salunu! — rekao je Berimor i izvukao svoj džepni časovnik, koji je pokazivao da je do tog vremena preostao još nepun sat.

— Ako se do tog vremena ne pojave ovde onda ćemo ih sigurno pronaći u salunu. No tada bi morali da sačekamo dok se gosti ne razidu — dodao je Berimor.

— Čujem da je Hauard noćas bio sa svojim ljudima u gradu.

— Da, ali raspitao sam se u hotelu. Kažu da je sa svojim ljudima ponovo odjahao kada nije uspeo da pronađe Sejna.

— Moguće, ali to niste videli svojim očima, Klark!

— Znači li to da hoćete da ja odjašem do Hauardovog ranča i da se tamo raspitam?

— Čini mi se da nam još uvek dugujete onaj ulog o kome ste noćas govorili — odvrtila je ona, osmehnuvši se čarobno.

— A pored toga, Hauard jedino vas kao trgovca ostavlja na miru. Mi ćemo dotle ovde čekati. Na taj način ćemo samo dobiti u vremenu. Ako bilo šta sumnjivo primetite na ranču onda barem nećemo morati ovde uzalud da čekamo, zar ne, Klark?

— Svakako, madam!

Mis Alfa klimnu glavom što je Berimor protumačio kao znak da je njihov razgovor završen. Napustio je kočiju, stavio šešir na glavu i uputio se prema kući svoje stare poznanice u čijoj je štali smestio svog konja.

Znao je da ga tamo očekuju neugodne scene pošto se cele noći nije pojavljivao kod nje. Na kraju krajeva živeo je kod nje i od nje. Sva svoja sredstva je odavno već bio iscrpeo u očekivanju da se uskoro domogne zlata. No na njegovu sreću njegova prijateljica nije bila kod kuće. Berimor je hitro osedlao konja i odjahao u pravcu Hauardovog ranča. Tamo su ga dočekali ljudi čija je lica Berimor vrlo dobro poznao, ali koji su njega, međutim, prvi put ugledali. Ljudi, koji su obično pratili Sema Hauarda juniora, bili su nestali, što međutim Berimor naravno nije mogao da zna. Pre nego što su Hauardovi ljudi uspeali da ga najure sa ranča na vratima se pojavio lično Sem Hauard junior.

Berimor je tačno znao kako treba da se ophodi s njim. Zato je odmah hitrim pokretom skinuo šešir sa glave.

— A da, to je naš stari dobri trgovac loncima — rekao je ovaj podrugljivo kada je ugledao Berimora okruženog svojim ljudima. — Sta li vas dovodi opet ovamo? Pa, koliko se sećam ja sam vam tek pre nekoliko dana otkupio čitav tovar te vaše robe. Izgleda da ni vi sami ne verujete baš u njen kvalitet, čim ste se ponovo ovde pojavili. Da ne očekujete možda da su već svi progoreli i da su nam potrebni novi.

— Tako nešto može ponekad uistinu nepažnjom korisnika da se dogodi, mister Sem Hauard junior — odvratio je Berimor ljubazno, ne propuštajući da svom glasu da ponizan prizvuk. — Obično u prvim danima po sklapanju posla posećujem svoje mušterije da bi video da li imaju neke zamerke i da li su zadovoljni onim što sam im prodao.

— Ako je tako onda porazgovarajte sa mojim kuvarom, a ne sa mnom — dreknuo je Sem Hauard junior i ušao ponovo u kuću.

— To ću odmah i učiniti, ser! — doviknuo je Berimor za njim.

U tom trenutku se na vratima ponovo pojavio Sem Hauard junior.

— Vi dolazite iz Burnija, zar ne?

— Da! Sa vašim dopuštanjem sam još uvek tamo. Možda ću se zadržati još dva dana ukoliko mi vi, naravno, to dozvolite.

Sem Hauard junior je iskrivio svoje lice u podrugljivu grimasu, a zatim je rekao: — Vi svakako poznajete onog Šejna! Recite kada ste tog nitkova poslednji put videli?

— Sinoć, mister Sem Hauard junior!

— Gde?

U tom trenutku stvari su Berimoru postale daleko jasnije.

Očito su neki drugi, a ne Hauardovi ljudi šćepali Karlu i Šejna. Ljudi za čije postojanje on nije znao. Sada je bilo sigurno da Sem Hauard junior sa njihovim iznenadnim nestankom nije imao nikakve veze.

— Video sam Šejna u Vajthalovom salunu — odgovorio je Berimor. — Šejn se spandao sa tamošnjom konobaricom. Nakon što se salun zatvori ona ga svako veče odvodi svojoj kući.

— Odakle vi sve to znate? — Hauard je zabezeknuto zurio u Berimora.

— Pa navraćam češće u Vajthalov salun, a i imam valjda oči.

— Svi na konje! — proderao se Sem Hauard junior.

Njegovi ljudi pojuriše prema štali. U tom trenutku svi su bili zaboravili na Klarka Berimora, koji je začuđeno stajao ispred Hauardove kuće pošto ni u snu nije očekivao ovakvu reakciju Hauarda i njegovih ljudi. No, ubrzo se vinuo u sedlu i odgalopirao nazad za Burni. Kada je došao do prvih kuća proveo je konja u lagani kas, uputivši se prema Vajthalovom salunu. Najbolje što je moglo da mu se dogodi bilo je da tamo pronade Karlu i Šejna, da ih upozori i da ih pošalje do Karlina kuće gde su ih mis Alfa i njeni ljudi čekali.

U salunu je već u ovim ranim večernjim časovima vrilo kao u košnici. Nikako, međutim, među okupljenim svetom nije mogao da ugleda ni Karlu, niti tog prokletog Šejna. Video je jedino kako je barmen jurio između stolova očigledno ljut što se Karla nije pojavila.

Berimor se nekako probio do šanka gde ga je sačekao i upitao: — Gde je Karla?

— To se i ja pitam, ser! — odvratio je barmen razdražljivo. — Otkako ima stalnog pratioca dolazi i odlazi kada joj se prohte. Sačekacu još pet minuta, a onda može odmah da se gubi odavde kada se bude pojavila. Već nekoliko dana je samo s tom običnom vucibatinom! Takvu vrstu ljudi odlično poznajem, taj se nikada neće njome oženiti.

Berimor je poručio pivo. Još dok ga je točio barmen je nastavio sa svojim glasnim razmišljanjem: — Muškarci poput mene su toj finoj dami suviše dosadni. Na meni ne nalazi ništa uzbudljivo što nije ni čudo kada ja uvek moram da obavljam njen posao dok se ona ovde po salunu zabavlja.

Kada je barmen nestao sa prepunim poslužavnikom pića između stolova Berimor je na brzinu ispio pivo i napustio salun. Napolju sunce još nije bilo zašlo. Dani su postajali sve duži i duži što je bio još jedan nagoveštaj predstojećeg proleća. Od čema Hauarda i njegovih ljudi nije bilo još ni traga. Možda je nameravao da sačeka okrilje noći da bi se lakše dočepao Šejna?

Berimor je polako odjahao do Karlina kuće. Vil ga je prvi ugledao i pošao da mu otvori vrata. Berimor mu je rukom dao znak da on, Snobi i Džesi dođu do mis Alfine kočije prema kojoj se i on uputio. I ovoga puta su ga dočekala otvorena vrata mis Alfine kočije.

— Šejn i Karla su nestali — započeo je Berimor svoj iz-

veštaj nakon što se zavalio u udobno kožno sedište pored mis Alfe. — Sem Hauard junior s tim nema nikakve veze.

Zatim joj je detaljno izložio šta je sve doživio i saznao najpre na Hauardovom ranču, a zatim i u obližnjem salunu gde je Karla inače radila.

— Dobro, i šta iz svega toga zaključujete? — zapitala ga je ona.

Sem Hauard i mi očigledno nismo jedini koji žele od Šejna da saznaju gde se nalazi zlato.

— Da li ste poslednjih dana još nekog primetili ko bi na vas ostavio takav utisak? — upitala je ona nestrpljivo.

— Ne, madam! Ali sam uveren da je to jedini odgovor na sva pitanja koja nas muče. Šta bi drugo inače moglo da bude posredi? U potragu za zlatom sigurno nije krenuo pošto Šejn nije taj tip muškarca koji bi sa sobom poveo devojkicu kad kreće u predele prekrivene snegom i ledom. On vrlo dobro zna kakve sve opasnosti jedno takvo putovanje u sebi krije... Čekajte da vidim šta je sa njegovim konjem, pa ćemo odmah znati da li sam u pravu.

Berimor je izašao iz kočija i odjurio do obližnjeg hotela. Kao što je i očekivao u štali je ugledao Šejnovog mrkova, no i to mu nije bilo dovoljno već se ušunjao i u Šejnovu sobu sa čijeg prozora je po prvi put ugledao mis Alf. Sve Šejnove stvari su se još uvek nalazile u hotelskoj sobi. Tu je bilo i njegovo zimsko odelo, kao i njegove dve puške; jedna „vinčesterka” i jedna „Parker gan”. Bez tih stvari čovek poput Šejna zacelo ne bi krenuo u potragu za zlatom.

Mis Alfa je bila istog mišljenja.

— U pravu ste, Klark! — rekla je ona nakon što je saslušala šta je sve pronašao u hotelu. — Očigledno nas je neko preduhitrio. Pitanje je jedino da li su ti ljudi zajedno sa Šejnom još uvek u gradu?

— Sumnjam, madam! Sem Hauard je bez obzira na sve veoma uticajna ličnost u ovom kraju tako da su svi upoznati sa činjenicom da on polaže pravo na to zlato, pošto se ono nalazi na njegovom posedu. Bilo ko da se domogao Šejna neće biti toliko glup, pa da se zadrži u blizini Hauarda i njegovih ljudi.

— Grupa jahača se približava Karlinoj kući — doviknuo im je Vil koji je stajao pored kočije.

— Snobi, vraćamo se nazad! — uzviknula je mis Alfa odlučnim glasom. — A vas trojica pođite za nama!

Berimor je hitro iskočio iz kočije, vinuo se u sedlo i krenuo zajedno sa Vilom i Džesijem za mis Alfom. Berimor, međutim, nije imao nameru da i ovu noć provede u onoj napuštenoj kući. Njegovu staru prijateljicu su sigurno već obuzimale crne slutnje pošto se evo već bližio kraju i drugi dan otkako ga nije videla. Znao je da će sa mis Alfom i njenim ljudima morati da krene u potragu za ljudima, koji su oteli Karlu i Šejna, ali mu je isto tako bilo jasno da ne bi imalo svrhe da krene pre zore. Osim toga, još su morali da nabave opremu koja je neophodna za jedan ovakav poduhvat kao što je pronalaženje zlata ispod još uvek debelih naslaga snega.

Nakon što je sa mis Alfom razjasnio sva ova pitanja Beri-

mor se uputio do kuće svoje prijateljice. Imao je još čitavu noć pred sobom da pokuša da joj objasni zašto mora tako iznenada da krene dalje.

XI

Nakon što je sunce zašlo u kolima ispod cirade je postajalo sve hladnije i hladnije. Karla, koja je na sebi imala jedino tanku haljinu, počela je da drhti. Ni Šejnova odeća nije bila mnogo toplija, ali u ovom trenutku on nije mislio na to.

— Hej, zar nemate neko ćebe za Karlu — doviknuo je on Bilu Belu i Krisu Valeru, koji su sedeli na drugom kraju teretnih kočija.

— Ne brini, uskoro stižemo! A onda ćemo je mi već zagrijati — procedio je Blu Bel, cereći se zlorado. Sva četvorica Huardovih ljudi su na sebi imali debela krznena odela tako da njima sve hladnija noć uopšte nije smetala.

— Daj im po jedno ćebe, Blu Bel! — doviknuo je Kindler.

Blu Bel se uspravio i svukao dva ćebeta, kojima je bio pokriven tovar u kočiji. Dobacio ih je Karli i Šejnu, ne propuštajući da joj dobaci: — Zagrej nam ovo ćebence, mala!

Bila je već duboka noć kada su se napokon zaustavili. Šejn je čuo kako je jedan od one dvojice napred skočio sa sedišta i kako je sada gazio po dubokom snegu.

— Hajde, upalite vatru! — začuo se Kindlerov glas.

Blu Bel i Valer su otvorili zadnju pregradu kočije i takođe su iskočili u sneg, koji im je škripao pod nogama. Sva četvorica su zatim počeli da pripremaju teren pošto su očigledno bili odlučili da ovde zanoće. Vatra se već bila razbuktala kada su iz kola konačno izvukli najpre Karlu, a zatim i Šejna. Karli su bili skinuli lisice, ali su zato Šejnu svezali još i noge nakon što su ga smestili pored vatre.

Kris Valer je pripremao večeru za sve dok se Kindler brio da se vatra ne ugasi. Huardov predradnik je bio otišao da nahrani konje. Šejn je slutio šta će se dogoditi, no nije imao mogućnosti to i da spreči.

Blu Bel je nemirno koračao tamo-amo iza Karlinih leđa. Kada je večera konačno bila pripremljena i kada su se Predradnik i Kindler smestili pored vatre Blu Bel je šćepao Karlu i povukao je ka sebi.

— Onda ću ja kao što smo se i dogovorili da je povedem prvi u kočiju — rekao je Blu Bel nestrpljivo. — A za Šejna će to biti dobra opomena da se mi ovde ne šalimo.

Nijedan od ostale trojice nije ni pokušao da ga spreči u tome da sa Karlom nestane u unutrašnjosti kočije.

— Čemu sada ovo? — upitao je Šejn van sebe od besa. — Obećao sam da ću vas odvesti do mesta na kome se nalazi zlato. No, preduslov za to je bio da Karlu ostavite na miru.

Kindler, Kris Valer i predradnik su ga samo ćutke posmatrali. Nakon izvesnog vremena prvi je progovorio Kindler: — Nameravamo što pre da se domognemo zlata. Ovo što joj se sada dešava očekuje je svake večeri, a ponekad i u toku dana. Ako ti je stalo do nje onda bi bilo pametnije da nas već sutra odvedeš do zlata.

— Ali pred nama je još sto milja, a u dolini gde se nalazi zlato biće još nekoliko nedelja snega visine do pedesetak jardi — prosiktao je Šejn.

Kindler je na to samo nezainteresovano klimnuo glavom. — Pa, onda bi za nju bilo bolje da tamo počneš da kopaš za zlatom. Spremni smo čak i da ti pri tome pomognemo!

Šejn je ugledao kako je u pozadini Blu Bel podigao Karlu na kočiju da bi zatim i on nestao ispod cirade.

Kris Valer je počeo svima da deli večeru. Tako je došao i do Sejna, no nije znao kako da mu da hranu. — Šta da radimo s njim, Kindlere? Ovako ne može sam da jede.

— Skini mu lisice! — odvratio je Kindler, uperivši svoju „vinčesterku” u Šejna.

Nakon što mu je oslobodio ruke Valer nije propustio da ga još jednom opomene: — Pomisli na devojkicu pre nego što bilo šta pokušaš!

U tom trenutku se iz kočije začuo prodoran krik. Svima je odmah bilo jasno da to nije bila Karla. Sva trojica su odložili posude sa večerom, skočili na noge i potegli svoje revolvere. No, u međuvremenu je ponovo zavladala mrtva tišina.

— Blu Bele? — uzviknuo je Kindler.

Ugledavši Karlu koja je pala sa kočije u sneg, sva trojica su pojurila prema kočiji.

— Blu Bele! — dreknuo je Kindler, ne dobivši ni ovaj put nikakav odgovor.

Šejn je pored vatre počeo užurbano da skida konopce sa nogu. Video je kako je jedan od njih prišao Karli i pomogao joj da ustane. Druga dvojica su nestali u kočiji.

Hauardov predradnik se zajedno sa Karlom vratio do vatre. U trenutku kada je njihove likove obasjao odsjaj vatre, Kindler je izleteo iz kočije besno urlajući: — Side! Ta prokleta drolja je ubila Blu Bela! Verovatno u rukama još uvek drži njegov nož!

Karla je iskoristila trenutak predradnikove nepažnje, koji je držao za mišicu i otrgavši se pojurila prema Šejnu.

— Stoj! — dreknuo je on za njom, no ona je već bila stigla do Sejna. Leva ruka joj je bila oblivena krvlju. Međutim, ono što je držala u ruci i što je tutnula Šejnu u šake nije bio nož, već Blu Belov revolver.

— Stoj! — prolomio se ponovo predradnikov glas, koji je sada jurio za njom, dok su ga Kindler i Kris Valer na rastojanju od svega nekoliko koraka sledili.

Odgurnuvši Karlu u stranu, Šejn je počeo da puca. Stajao je pored vatre, no nije uspeo u potpunosti da se oslobodi konopaca na nogama, tako da nije mogao normalno da se kreće. Revolver u njegovoj ruci je počeo da bljuje vatru. Međutim, nije imao municije, pošto je jedan od tih prokletih pasjih sinova pokupio njegov opasač u Karlinoj kući.

Prvim metkom je pogodio predradnika čiji je „kolt” zagrmio tek kada se skljokao u sneg. Iza njega se pojavio Kindler, koji je sagnut i raskrečenih nogu počeo kao sumanut da puca iz svoje „vinčesterke”. Šejn ga je pogodio drugim i trećim metkom, no on se i pored toga još uvek držao na nogama puca-

jući i dalje. Urliknuvši poput pobesnele životinje, iz tame se pojavio Kris Valer. Šejn se bacio u stranu. Znao je da su u Blu Belovom revolveru preostala samo još dva metka. Počeo je da se kotrlja po snegu da bi izbegao Valerove i Kindlerove pucnje. Negde iza njegovih leđa mora da je bila i Karla.

Kindleru i Kris Valeru se iznenada zameo svaki trag. Zavladała je potpuna tišina. Šejn je pretpostavljao da se Kindler, za koga je bio siguran da ga je dva puta pogodio, skljkao mrtav u sneg, ali je zato bilo van svake sumnje da je Valer tu negde u blizini. Šejn se malo uspravio u snegu da bi se konačno oslobodio konopaca na nogama. Napregnuto je osmatrao tamu koja ga je sa svih strana okruživala. Iznenada je ugledao Valera kako je delimično obasjan vatrom trčao ne bi li uspeo da mu se prišunja sa leđa ili je pak nameravao da se domogne Karle, a preko nje onda i njega. Kada je Šejnov revolver zagrmio, Valer je istog trenutka pao pogođen u duboki sneg.

U tom trenutku začuo je i Karlin prestravljen glas, koji je neprekidno izvikivao njegovo ime. Okrenuvši se, ugledao je Karlu kako neoprezno protičava kroz odsjaj vatre.

— Stoj! — prolomio se iznenada odnekud Kindlerov glas kroz noć.

Šejn se instinktivno bacio u sneg. Na desetak koraka od njega stajao je iako teško ranjen, Kindler, držeći „vinčesterku” oslonjenu o rame.

— Držim Karlu na nišanu, Šejne — dreknuo je Kindler.

Paralisana od straha, Karla je zastala i pogledala u pravcu odakle je dolazio Kindlerov glas.

Zašto stoji kao ukopana? Zašto se ne baca u sneg? — pomislio je Šejn. Nije, međutim, imao dovoljno vremena da joj to i dovikne, pošto je znao da je Kindler poput ranjene zveri bio spreman na sve. Dolinom se prolomio i poslednji metak koji je još bio u dobošu.

Ubitačni projektil ni ovoga puta nije promašio svoj cilj. Kindler se sručio u sneg kao neko kome je iznenada nestalo tlo pod nogama. Šejnov pogled je zatim odlutao do Karle, koja je iznemoglo pala na kolena, briznuvši u histeričan plač. Uverivši se da im više ne preti nikakva opasnost Šejn se našao pored nje.

— Jesi li povređena? — upitao je zabrinuto.

Umesto odgovora Karla ga je zagrlila i počela gorko da jeca.

— Gotovo je! — prošaputao je Šejn, pokušavajući da je umiri. — Sve je prošlo i sada smo ponovo slobodni.

Šejn je u tom trenutku iza svojih leđa začuo Kris Valerovo bolno stenjanje. Oslobodivši se Karlinog zagrljaja, Šejn je užurbano otišao do njega, gde je bacio Blu Belov prazan revolver u sneg, podižući istovremeno Valerov „kolt”, koji se nalazio u blizini. Valer se ponovo umirio. Šejn je otišao do vatre iz koje je izvukao jednu podeblju granu kojom je pojedinačno osvetlio svu trojicu, koji su ležali u dubokom snegu. Kindler i Hauardov predradnik su bili mrtvi, dok je Kris Valer umirao u trenutku kada mu se Šejn sa bakljom u rukama približio. Zatim se uputio i do kočije u kojoj je ležao Blu Bel, koga je Karla njegovim sopstvenim nožem poslala na onaj svet.

Sa krznenim ogrtačem u rukama Šejn se vratio do Karle, koja je drhtala obučena u svoju tanku, sada već svu iscepanu haljinu. Zatim je predradnika, za koga je samo našuo da ga zovu Sid, Kindlera i Krisa Valera odvuкао do kočije. Nije želeo da ih ostavi ovde u divljini, pošto nisu bili suviše udaljeni od grada.

Tokom noći ni Karla ni Šejn nisu mogli ni oka da sklope. Sedeli su pored vatre nestrpljivo očekujući da svane i da se vrate u Burni.

XII

Sunce se upravo bilo pojavljivalo iza obližnjih brda kada se Klark Berimor oprostio od svoje stare poznanice. Bila je lepa crnka koja se približavala petoj deceniji života. Vremenom je bila počela da nagine ka gojaznosti što ju je najviše mučilo, pošto je za Klarka Berimora želela da bude lepa i privlačna poput mladih devojaka, koje je sretala na svakom koraku. Bilo je dana kada s njim nije ni o čemu drugom razgovarala.

Radila je kao prodavačica u prodavnici mešovite robe. Primanja joj nisu bila baš najveća, ali je i pored toga bila u stanju da ga izdržava:

— Kada se budeš vratio biću mršava poput onih devojaka, koje svakodnevno vidam — rekla je ona, dok su se opraštali na vratima.

— Pobogu, nemoj samo da umreš od gladi! — odvratio je Berimor, nežno je lupivši po stražnjici. — Najviše te volim ovakvu kakva si sada.

Najviše od svega volela je ovakve trenutke u kojima joj je Berimor stavljao do znanja koliko mu je stalo do nje.

— Stvarno te ne razumem, Klark! Šta je to što te uvek tera na neko drugo mesto? I to uvek sa revolverom i „vinčesterkom” u rukama! Zašto nisi nastavio da trguješ kada se i od toga moglo sasvim lepo živeti?

Berimor više nije mogao da sluša ove pridike. Ili je bilo govora o njenoj težini ili o njegovim šerpama i loncima! Ono „njegovim” ona nikada nije propuštala da naglasi!

Berimor se nekako oslobodio njenog zagrljaja i pošao prema svom konju.

— Vратиćeš se, zar ne, Klark? — upitala je ona na rastanku pre zabrinuto nego zaljubljeno.

— Za dve do tri nedelje! — odvratio je on. Znao je da će duže potrajati dok sneg ne počne da kopni, no o tome u ovom trenutku nije ništa hteo da joj govori.

— Čekam te!

Berimor se hitro vinuo u sedlo i poterao svog mrkova. Za njega je ovo bio definitivni rastanak, pošto više nije imao nameru da se vraća u Burni. Krenuo je prema dolini na izlasku iz grada u kojoj se nalazila napuštena kuća, gde su se mis Alfa i njeni ljudi bili smestili. Pomalo ga je začudilo to što je oko kuće sve bilo mirno kada su Vil i Džesi još sinoć naprosto goreli od želje da odmah krenu u poteru za ljudima koji su oteli Šejna, iako nisu čak ni znali u kom pravcu treba da krenu. Mis Alfa je na sreću poslušala njegov savet da sačekaju jutro pre nego što potraže tragove, pošto besciljno jahanje po mraku ne bi ni-

čemu vodilo. Berimor se zadovoljno osmehnuo kad je pomislio kako je mis Alfa uvek tražila njegov savet pre nego što bi bilo šta odlučila.

Osmeh mu je, međutim, brzo nestao sa lica kada se približio kući. Gde li su samo mis Alfine kočije? — pomislio je Berimor. No i za to je našao objašnjenje, verujući da ih je mis Alfa trampila za konje i mazge na koje će natovariti sve što im je za jedan ovakav poduhvat potrebno.

Pred kućom je sjahao i pokucao na vrata. Uvideo je da nešto nije u redu tek kada je dašak vetra sa obližnjih brda otvorio ulazna vrata. Van sebe od besa, Berimor je uleteo unutra. Sada su se obistinile slutnje koje su ga negde u podsvesti obuzimale dok se približavao kući: ta prokleta žena i ti kurvini sinovi su ga očigledno bili izigrali.

Kada je ponovo izjurio napolje počeo je da traži njihove tragove, što mu je i pošlo za rukom. No, svi ti tragovi su vodili gore prema gradu tako da od toga i nije bilo neke koristi. Berimor je kipteo od besa. Ovako podla je mogla da bude samo ta zmija od žene za koju je naivno verovao da može da ima poverenja u nju.

Berimor je glasno opsovao. Kroz glavu mu je prošla pomisao kako bi se samo blamirao da je svojoj staroj prijateljici na rastanku samo nagovestio kako je zauvek napušta zbog neke druge, mnogo mlađe i privlačnije žene sa kojom je nameravao da krene u divljinu da bi se tamo obogatio.

Bio je ubeđen da ih nikada više neće pronaći. A i kada bi naleteo na njih, njeni revolveraši bi ga sa zadovoljstvom uklonili. Ponovo se vinuo u sedlo, razmišljajući napregnuto šta da radi. Pitao se u kom pravcu da krene? Nijednom rečju mis Alfa nije spomenula da li bi zlato trebalo prvo potražiti južno ili pak severno od Burnija. Nisu čak ni razmišljali o tome u kom pravcu su se eventualno uputili ljudi koji su oteli Karlu i Šejna.

Berimoru je najzad počelo da se vraća samopouzdanje. Pa, on nije više početnik u ovom poslu. Tamo napolju mora da je bilo tragova. Jedino što je moglo da mu se desi, to je bilo da čitava stvar malo duže potraje. Dok sneg ne počne da se topi, proći će i onako još dosta vremena, tako da u ovom trenutku dan ili dva kašnjenja u odnosu na druge nisu ništa značili.

Sunce se nalazilo već visoko na horizontu kada je Berimor, izbegavajući da se pojavi u gradu, izbio na put koji je iz Burnija vodio prema jugu. Kada je, međutim, ugledao put prekriven blatom, došao mu je da poludi od besa. Iz Burnija su ukupno vodila dva puta: jedan u pravcu juga, a drugi prema severu. Onaj put koji je vodio na sever zacelo nije bio u ništa boljem stanju. Po ovakvom terenu mogao je danima da traži njihove tragove, a da ih ne pronađe. Znao je da su mu bile preostale samo dve mogućnosti: ili da krene na sever ili pak na jug! Ukoliko se odluči za pogrešan pravac, tada je mogao da otpiše onih tri miliona u zlatu. Tada mu ne bi ništa drugo preostalo, već da se vrati svojim prokletim šerpama i loncima.

Klark Berimor je bio svestan da će morati vrlo brzo da donese odluku, ukoliko želi da stigne mis Alfu i njene ljude. **Ve-**

rovatno su oni krenuli čim je on napustio kuću da bi noć proveo sa svojom prijateljicom, tako da su već sada imali solidnu prednost. Konačno je poterao mrkova putem koji je vodio na jug. Jašući po blatnjavom putu, Berimor je represtano osmatrao predeo pored puta u nadi da će naići na njihove tragove ukoliko su negde napustili glavni put. Jahao je toliko dugo da je već izgubio osećaj za rastojanje, koje je do tada prevahlo. Tek kada je osetio da mrkov od umora više ne može da ga nosi rešio je da zastane. Sada je bio bar siguran da se odlučio za pogrešan put. Morao je što pre da se vrati u Burni ako ni zbog čega drugog, a ono zbog činjenice da sa sobom nije poneo ništa od onoga što mu je za jedno ovakvo putovanje bilo potrebno.

Van sebe od besa, a i izgubivši svaku nadu da će i sutradan na severu naići na njihove tragove, Berimor je lagano poterao mrkova nazad u Burni. Već je bila počela da pada noć kada je konačno pred sobom ugledao svetlosti grada.

Rešio je da najpre svrati do Karlne kuće, pošto je postojala mogućnost da je Šejnu eventualno pošlo za rukom da umakne otmičarima. Približivši se Karlinoj kući, uvideo je da ga ni ovoga puta sreća nije poslužila. Zatekao je Karlinu kuću u onakvom stanju u kakvom su je on i mis Alfini ljudi ostavili.

Druga mogućnost je bila da su se Sejn i Karla pojavili u Vajthalovom salunu. Možda je barmen nešto znao? Bilo bi nepromišljeno sa njihove strane da su se uputili do Karlne kuće kada su zasigurno čuli da ih je Sem Hauard junior zajedno sa svojim revolverašima tamo tražio.

Kada je ušao u salun ugledao je mladu ženu, koja je posluživala goste. Ali to nije bila Karla.

— Dobro veče, ser! — začuo je barmenov ljubazan glas, kada se sa mukom probio do šanka. — Pivo?

Berimor klimnu glavom iako je bio u takvom raspoloženju da bi najradije sručio u sebe čitavu flašu viskija da bi lakše zaboravio ono što mu je mis Alfa učinila.

Nakon izvesnog vremena barmen je pred njega stavio do vrha napunjenu čašu viskija. — Ovo ide na račun kuće! — rekao je barmen, razvlačeći usta u širok osmeh.

Ubrzo zatim Berimor je shvatio razlog barmenovog dobrog raspoloženja. Konobarica, koja nije bila tako lepa kao Karla, dopuštala bi mu da je svaki put potapše po stražnjici kada bi došla do šanka da preuzme poslužavnik sa pićem. I ne samo što mu je to dozvoljavala, već je i vidno u tome uživala.

Nakon ove čaše Berimor je poručio sebi celu flašu sa kojom je seo za sto u uglu saluna. Kada je ispio i poslednju kap iz nje, tresnuo je o sto i zatražio od barmena novu. Pogledavši u pravcu šanka, Berimor nije mogao da poveruje svojim očima. Najpre je pomislio da je viski učinio svoje, ali kada je ugledao Šejna koji je nasmejan dolazio za njegov sto, znao je da ne sanja.

— Berimore! Čoveče! Pa vi ste se dobro podnapili! — rekao je Šejn.

— To sam učinio da bih lakše prežalio vas i Karlu — promumlao je Berimor.

— Ako je tako, onda možete da prestanete da pijete, Berimore! I Karla i ja smo ponovo ovde!

— Naša plavokosa džiu-džicu leđi je sa svojim društvom otišla u poteru za zlatom — uspeo je Berimor nekako da prevale preko usana. — Odjahali su na sever.

— Znam! Video sam ih dok sam se vraćao u Burni — reče Šejn, sedajući za Berimorov sto. — Ali, zar u ovom trenutku ne bi bilo najpametnije da vas odvedem do vaše prijateljice?

— Vi ste... — Berimor se nakon ovih Šejnovih reči bio gotovo otreznio. — Vi ste videli mis Alfū?

— Ja sam njih video, ali zato oni mene nisu.

— Gde? Na jugu?

— Ne, na severu!

— Onda se zlato sigurno nalazi negde u tom pravcu, zar ne?

— Mis Alfa je očigledno uverena u to! — odvratio je Šejn. — Hajdemo, Berimore, odvešću vas kući!

No Berimor nije hteo ni da čuje za tako nešto. Uvidevši da nema svrhe da ga i dalje ubeđuje, Šejn je napustio salun, a da ovaj to nije ni primetio.

Kada je podigao pogled, Berimor je video da su barmen i njegova nova konobarica već bili zatvorili salun. Držeći se ruku pod ruku, njih dvoje su se uputili prema njemu.

— Ostavi me ovde da sedim! Platiću ti deset dolara za to.

Barmen je prihvatio Berimorovu ponudu, pošto mu se očigledno žurilo da što pre stigne kući.

XIII

Nakon što je napustio salun, Šejn se vratio do Karline kuće gde je prethodno iscrpljenu smestio u krevet.

Kočiju sa onom četvoricom su ostavili negde na Hauardovom posedu, pošto su one i onako bile njegovo vlasništvo. Pre toga su uz put naišli na mis Alfū i njene ljude. Prošli su pored Šejna, ne primetivši ga, pošto stare teretne kočije nisu privukle njihovu pažnju.

Šejn je odlučio da se najpre razračuna sa Hauardom, koji njegove reči očigledno nije dovoljno ozbiljno shvatio, pa tek onda da se da u poteru za mis Alfom i izgubljenim zlatom. U Vajthalovom salunu je saznao da ga je Sem Hauard junior sa svojim ljudima u međuvremenu u dva navrata tražio u gradu.

Na putu do Karline kuće Šejn je bio svratio u hotel da bi pokupio svoje stvari i svog mrkova. Rešio je da sačeka jutro, a ako se do tada Hauard ne pojavi da onda on ode da ga potraži.

Karla je već uveliko spavala čvrstim snom, kada se Šejn vratio. Šejn je noć proveo u fotelji u Karlinoj dnevnoj sobi. „Vinčesterka” mu se sve vreme nalazila otkočena u rukama. Neposredno pred samo svitanje Šejn je tiho izašao iz kuće i osedlao konja. Čitav grad je još spavao kada je Šejn na putu do Hauardovog ranča polako prošao glavnom ulicom.

Kada je neopaženo prišao Hauardovoj kući, ugledao je kočiju koju su on i Karla prethodnog dana ostavili na oko pet milja odavde. U trenutku kada je hteo da uđe unutra, na vratima se pojavio jedan od Hauardovih ljudi, kojeg do tada nije

video. Sudeći po onome kako je bio obučen, bilo mu je jasno da se radi o jednom od kauboj, koji su radili na Hauardovom ogromnom posedu.

— Ko ste vi, mister, i šta hoćete ovako rano ovde?

— Imam pismo za mister Sema Hauarda juniora! — odvratio je Šejn.

— Izgleda da niste odavde, mister?

— Pogodili ste, upravo stižem iz Nevade.

— Mister Sem Hauard junior je na nekoliko dana napustio ranč, tako da pismo možete meni ostaviti. Ukoliko pak želite s njim lično da porazgovarate, moraćete još jednom da navratite.

— Dakle, nije samo mis Alfa napustila grad — prošlo je Šejnu kroz glavu. — Osvanuo je tek prvi malo topliji dan ovog proleća i već su svi krenuli u poteru za zlatom.

— A kuda je krenuo?

— Ovde kod nas se nešto strašno dogodilo, mister — odvratio je kauboj. — Vidite onu kočiju tamo? Našli smo je kasno sinoć zajedno sa četvoricom naših najboljih ljudi. Jedan od njih je ubijen nožem, dok su ostala trojica bili napunjeni olovom. Nestali su pre dva dana, a da niko nije znao gde su. Da vam možda nije poznato ime Šejn?

— Prvi put ga sada čujem! — odgovorio je Šejn.

— Bolje da ga nikada i ne upoznate! — reče kauboj. — Mister Sem Hauard junior je još sinoć napustio ranč sa nekolici-
nom svojih ljudi. Otišli su u Anderson da bi tamo potražili oblasnog šerifa. Dajte mi to pismo, ja ću mu ga uručiti kada se vrati.

— Možda je bolje da još jednom navratim i da mu ga lično predam! — reče Šejn. Sada je znao sve što ga je zanimalo, a i to da Sem Hauard junior očigledno nije stigao da sazna da su ona četvorica krenuli da se na svoju ruku dočepaju zlata.

Vinuvši se ponovo u sedlo, Šejn je napustio Hauardov ranč. Znao je da će morati da požuri, ukoliko želi da stigne mis Alf u njene ljude. Ako je Hauardov kauboj govorio istinu, tada su Sem Hauard i njegovi revolveraši krenuli u suprotnom pravcu. Kada se sunce pojavilo na horizontu, Šejn je kratko zastao pored malog potočića da bi napojio mrkova. Zatim je krenuo dalje putem koji je vodio na sever prema još uvek zavejanim šumovitim predelima, koji su okruživali Burni.

Osvrnuvši se, Šejn je daleko iza sebe ugledao usamljenog jahača. Šejn se nasmešio i sačekao u sedlu da mu se jahač približi. Bilo mu je jasno da je to mogao da bude jedino Klark Berimor. I on je bio jedan od onih koji sebi nije mogao da izbije zlato iz glave.

— Zašto niste ostali kod svoje prijateljice, Klark, i kako ste sinoć u onakvom stanju uopšte stigli do nje?

— Čovek poput mene uvek nanjuši pravi put — odvratio je Berimor kroz smeh. — Osim toga, dva revolvera mogu više da učine od jednog, zar ne?

— Znaate li gde je Hauard nestao? — zapitao je Šejn, pot-
ravši mrkova dalje prema šumi.

— Ne! — odgovorio je Berimor. — Ali, recite vi meni,

Šejne, ko je oteo vas i Karlu? Ona plavuša i njeni pratoci to nisu mogli da učine kada sam ih u to vreme viđao u gradu.

— Bili su to Hauardovi ljudi!

— Šta kažete?

Šejn mu je u kratkim crtama ispričao šta se prethodnih dana odigralo, ne propuštajući da mu iznese i ono što je maločas saznao na Hauardovom ranču.

— Moguće da se Hauard uplašio i da je otišao do šerifa, ali je isto tako i moguće da se u međuvremenu predomislio. Zato ćemo morati da otvorimo četvoro očiju da ne bi doživeli neko neprijatno iznenađenje — dodao je Berimor, koji je sa pažnjom saslušao svaku Šejnovu reč.

Sunce je sve jače peklo, tako da je sneg na obližnjim livadama počeo polako da se topi. Put kojim su jahali počinjao je sve više da liči na močvaru po kojoj se sve teže moglo napredovati. To Šejna, međutim, nije mnogo brinulo, pošto je ionako znao da neće moći samo za jedan dan da nadoknade prednost, koju je mis Alfa imala u odnosu na njih. Berimor je povremeno iskazivao приметnu nervozu, što je možda bila posledica velike količine viskija, koju je prethodne večeri popio.

— Ako želite, možemo malo da se odmorimo, Klark — ponudio mu je Šejn.

Berimor, međutim, nije hteo ni da čuje za to, iako su već ceo dan proveli u sedlu. Poslednji sunčevi zraci su obasjavali teren kada su naišli na tragove konjskih kopita. Bilo je očigledno da je na ovom mestu grupa jahača napustila glavni put i skrenula na istok. Šejn i Berimor su sjahali da bi bolje pogledali tragove.

— Četiri jahača! — uzviknuo je Berimor zadovoljno.

— Pretpostavljam da ste odmah uočili grešku koju je mis Alfa načinila — reče Šejn.

— Svakako! Skrenuli su ovde, gde će zbog senke koje bacaju obližnja brda sneg ostati još nedeljama da leži. A već sam bio pomislio da je ta prokleta žena zaista nepogrešiva.

Krenuli su za tragovima, koji su vodili sve strmije prema brdima. Jahali su još više od jednog sata pre nego što su naišli na pogodan teren gde su mogli da prenoće.

— Ja ću preuzeti prvu smenu, Šejne! — ponudio se Berimor da stražari.

— Neka, Klark, vama je san potrebniji, pošto očigledno treba da nadoknadite prethodnu neprospavanu noć — odvratio je Šejn gromko se nasmejavši kada se setio u kakvom ga je stanju sinoć zatekao.

Nakon što su prikupili nekoliko suvih grančica i zapalili vatru, popili su lonče vrelog čaja, a zatim su pojeli nešto od onoga što su obojica pripremili za ovo putovanje, koje je u zavisnosti od vremenskih prilika moglo i malo duže da potraje.

Berimor se prenuo iz dubokog sna tek nešto posle ponoći.

— Pa, koliko je to već sati, hombre? Sve mi se čini da je već odavno bio na mene red da stražarim.

— Ne brinite, Klark! Biće sasvim dovoljno ako me sada zamenite ovde pored vatre.

Berimor je hitrim pokretom zabacio debeli krzneni ogrtač

sa sebe da bi ga što pre odmenuo. Ubrzo zatim umor je savladao Šejna, koji prethodne dve večeri takođe nije baš najbolje spavao. Imao je utisak da je spavao čvrsto kao retko kada, no i pored toga se odmah probudio kada je u svojoj blizini začuo nešto što mu se odmah učinilo sumnjivim.

Ne pomerajući se, otvorio je oči ugledavši kako je Berimor gotovo nečujno sedlao konja. Čvrsto je ispod pokrivača stegao svoju „parker gan” za slučaj da ga Berimor napadne. Nakon što je zapakovao sve svoje stvari, Berimor mu je prišao na samo nekoliko koraka u želji da se uveri da Šejn uistinu spava. Zatim se tiho izgubio, vodeći konja za uzde.

Šejn ga je pustio da ode. Video je kako se uputio u onome pravcu u kom su jahali mis Alfa i njeni pratioci. Šejn, u stvari, od njega ništa drugo nije ni očekivao. Bilo je jedino pitanje kada će se čovek poput Klarka Berimora pridružiti onoj strani za koju je verovao da će mu doneti veću korist. A sada je sigurno po Berimorovom mišljenju bio pravi trenutak za tako nešto.

Gledajući ga kako se polako udaljava, Šejn nije mogao, a da se ne nasmeje. Ne samo mis Alfa i njena tri revolveraša, već i Berimor su u ovom trenutku bili udaljeniji od tog prokletog zlata nego što su to proteklih dana bili. Žarko je želeo da vidi njihova razočarana lica kada i sami budu došli do tog zaključka.

XIV

Berimor je besomučno terao konja kroz vedru noć, koja mu je omogućavala da se orijentiše prema zvezdama.

Znao je da pored Šejna ne bi uspeo da se dokopa ni dela izgubljenog zlata. Sada je bar ponovo bio interesantan za mis Alf u i njene ljude.

Dugo je razmišljao da li da smakne Šejna dok je on spavao. Ali, na kraju je sam sebi rekao da bi možda bilo bolje ako taj posao prepusti nekom drugom. Čak je bio uveren da je zasada i bolje da Šejn ostane u životu pošto je on jedini koji zna tačno mesto na kom se zlato nalazi.

Znao je jedino da im neće još jednom dozvoliti da ga ona-ko izigraju.

Kada je najzad počelo da sviće, Berimor je počeo nervozno da se osvrće. Plašio se da Šejn možda već nakon nekoliko minuta nije primetio da ga nema i da je odmah krenuo u poteru za njim. Sunce je već bilo visoko odskočilo kada se zaustavio na jednoj visoravni sa koje je imao potpuno pregled svega što se oko njega dešavalo, dok ga je gusto drveće ujedno skrivalo bilo od Šejnovog ili pak od mis Alfinog pogleda.

Iako je i njemu i konju bio neophodan predah, rešio je da produži dalje ukoliko ugleda Šejna. Napregnuto je osmatrao ne samo teren iza sebe, već i predeo sa svoje leve i desne strane. Znao je da je taj pasji sin vraški spretan i lukav, čim je samo pet metaka uspeo da pošalje na onaj svet ljude poput Kindlera, Krisa Valera ili pak Hauardovog predradnika za koje se moglo bilo šta drugo reći sem da su početnici u tom poslu u kom se svaka greška skupo plaća. Upravo na njima je Sem Hauard junior gradio svoju moć tako da ga nije ni najmanje čudilo

što je on izgubio glavu, kada su pronađena njihova beživotna tela.

Nepunih šezdesetak minuta kasnije Berimor je krenuo dalje. Pošto se Šejn nije pojavljivao, Berimor je zaključio da se on probudio tek negde pred zoru. Jahao je sve dok sunce nije prešlo zenit, a tada je na oko milju ispred sebe ugledao tragove dima. Ovo mu je, međutim, pre ličilo na dim iz dimnjaka neke kuće nego na otvorenu vatru.

— Mora da su se smestili u jednu od napuštenih brvnara kojih je ovde bilo na svakom koraku i koje su poticale iz vremena kada je u ovim krajevima vladala prava zlatna groznica — pomislio je Berimor.

Poterao je mrkova u pravcu dima koji se penjao ravno poput sveće u nebo pošto je dan bio bez daška vetra. Prošavši kroz gusti šumarak u kome su se krošnje drveća još uvek savijale pod teretom snega, Berimor je izbio na čistinu na kojoj se nalazila brvnara. Ugledao je muškarca, koji je stajao oslonjen o zid pored vrata. Teško je uspevao da savlada svoje razočaranje kada je pred brvnarom ugledao samo jednog konja. No, već koji trenutak kasnije ispostavilo se da je bio na pravom tragu. Krajičkom oka je video kako iz šumarka sa njegove leve i desne strane izlaze Džesi i Vil koji su ga očigledno još mnogo ranije primetili. Mis Alfa se verovatno nalazila u brvnari, dok je onaj čovek koga u prvi mah nije prepoznao, bio, u stvari, plavokosi Snobi. Ne osvrćući se na njih dvojicu, Berimor je nastavio da jaše prema brvnari, gde se zaustavio i sjahao.

— Idi i reci mis Alfi da mi je Šejn za petama.

— Šejn? — upitao je Snobi, promatrajući ga s nevericom.

— Hajde, požuri! Samo što nije stigao — reče Berimor.

Međutim, nije bilo potrebno da Snobi ulazi unutra, pošto je mis Alfa začuvši ove njegove reči pojavila na vratima brvnare. Vil i Džesi su se nalazili na nekoliko koraka iza Berimora, držeći ga na nišanu.

— Sve mi se čini da želi da se napravi važan! — procedi Vil.

— Samo nastavite ovako, pa ćete videti šta će vas uskoro snaći — reče Berimor kroz smeh. — A vas hoće da smesti iza rešetaka — dodao je nakon kraće pauze, upirući prstom u mis Alf.

— Kako misli to da izvede kada su ga kao što znamo, oteli?

— Sve mi se čini da ga slabo poznajete, mis Alfa! Četvorica najokorelijih Hauardovih ljudi su pokušali da obave posao na svoju ruku, no uspeo im je da ga samo jednom iznenađe. Negde u divljini je ubio svu četvoricu i odneo ih Hauardu pred vrata da bi se zatim sa svojom ljubavnicom mirno vratio u grad. Sem Hauarda je nakon toga po svemu sudeći uhvatila takva panika da je očigledno odustao od trke za zlatom.

Mis Alfa se dugo zagledala u njega, po čemu je Berimor zaključio da očigledno nije znala da li da mu veruje ili ne. Iskoristivši njenu neodlučnost, Berimor je rešio da preuzme inicijativu.

— Hajde, pokret! Namamićemo Šejna u klopku, a onda će

dvojica vaših ljudi odjahati nazad u Burni da dovedu Karlu. Bez nje nećemo uspeti da nagovorimo to prokleta kopile da progovori.

— Da li Šejn zna da ste krenuli da nas upozorite? — upitala je mis Alfa.

— Ja sam, u stvari, krenuo za njim. Stigao sam ga neda-leko od grada, a nakon što smo naišli na vaš trag ja sam se odvojio od njega da bih vas upozorio.

— A gde smo mi to ostavili takve tragove koje ste vi navodno pronašli? — zapitao je Vil samouvereno.

— Najbolje bi bilo da vam to Šejn kaže. No i ja sam spreman da vam kasnije pokažem to mesto.

Vil i Džesi pogledaše mis Alf, koja je samo ćutke klimnula glavom, što je bio očigledan znak da se složila sa Berimorovim predlogom.

— Biće najbolje da sve konje smestimo u brvnaru — uzviknuo je Džesi.

— Samo trenutak, Džesi! — reče Berimor. — Ja sam sve to sasvim drukčije zamislio. Mislim da je taj vaš trik sa konjima u brvnari suviše providan za čoveka kao što je Šejn.

Vil i Džesi zastadoše i ponovo se zagledaše u mis Alf.

— Hajde da čujemo vaš predlog, Klark! — reče ona.

Zadovoljan osmeh je zatitrao na Berimorovim usnama. Sada je, dakle, on ponovo bio na potezu. To mu je omogućavalo da im ne pruži priliku da ga još jednom onako bedno izigraju.

XV

Šejn je povukao mrkova za uzde. Dim, koji je pre izvesnog vremena ugledao na horizontu postajao je sve gušći. Nije mogao da zamisli da se radi o Berimoru, pošto on sigurno ne bi bio toliko neoprezan.

Taj dim mu je pre ličio na mamac kojim je neko očigledno nameravao da ga navuče na tanak led. Šejn se samo osmehnulo i krenuo dalje. No, ovoga puta se uputio više prema zapadu, gde je teren postajao sve nepristupačniji. Jahao je dolinom za koju se kasnije ispostavilo da je duža nego što je Šejn to u prvi mah mislio. Kada je konačno izašao iz nje ugledao je dim poludesno od mesta na kome se nalazio. Sada mu se približavao sa severa, dakle odande odakle ga niko nije očekivao.

Zaustavio je mrkova u obližnjoj šumi, a zatim je produčio pešice, držeći svoju „parker gan” u pripravnosti. Namerno je sporo napredovao, pošto je znao da ga oni nestrpljivo očekuju, a ne on njih. Kada je konačno ugledao brvnaru iz čijeg dimnjaka je kuljao dim u nebo, zastao je da bi bolje osmotrio čitavu okolinu. U blizini nije bilo nikoga, što ga i nije mnogo začudilo. Šejn je prasnio gotovo u grohotan smeh, kada je ispred brvnare ugledao Berimorovog konja. Da je ovako naivan, zaista nije očekivao. Znao je da se radi o nevešto pripremljenoj klopci, ali to još uvek nije značilo da neće morati da se spusti do brvnare ili bar u njenu blizinu.

Ne napuštajući okrilje šume, Šejn je rešio da najpre napravi luk oko brvnare. Prvi na koga je naišao bio je plavokosi Snobi, koji je sedeo zaklonjen iza drveta, napregnuto gledajući

u pravcu juga, odakle su pretpostavljali da će se Šejn pojaviti. U tom svom iščekivanju bilo je toliko neoprezan da nije ni primetio Šejna pre nego što ga je ovaj kundakom puške poslao u carstvo snova.

Nekoliko trenutaka kasnije ugledao je još jednog u obližnjem grmlju. Samo na kratko je promolio glavu, no i to je bilo dovoljno da ga oda. Šejn je počeo pognut oprezno da se šunja prema mestu gde ga je ugledao. Iznenada je, međutim, nabasao na još jednog od tih pasjih sinova. Nije to bio onaj koga je maločas ugledao u žbunju, ali i pored toga mu je pošlo za rukom da ga iznenadi. Čovek je buljio u Šejna, kao da pred sobom vidi duha, a ne živo stvorenje. U rukama je grčevito stizao „vinčesterku” čija je cev, međutim, bila uperena u sasvim drugom pravcu.

— Da nisi pisnuo! — prosiktao je Šejn, držeći ga na nišanu. — Ni reči da nisam čuo, inače ću ti sa zadovoljstvom sasuti sačmu iz obe cevi u stomak.

Nepoznati je ispustio „vinčesterku” u sneg i podigao ruke uvis.

I u ovom slučaju bio je dovoljan samo jedan udarac masivnim kundakom sačmarice, da ga na duže onesposobi. Krećući se bešumno po dubokom snegu, Šejn se ubrzo zatim domogao i trećeg mis Alfinog plaćenika.

Šejn je sačekao još nekoliko trenutaka, a zatim se mirno uputio prema brvnari. Bio je ubeđen da se tamo nalaze Klark Berimor i mis Alfa. Rešio je da ovoga puta odmah upotrebi svoj revolver. Kada se približio brvnari na samo nekoliko koraka, vrata se iznenada otvoriše. Sa teškom sačmaricom u pripravnosti Šejn zastade.

— Hej, Šejne!

Bio je to Klark Berimor. — Taj mora zaista da je poludeo, kada se ovako ponaša — pomislio je Šejn.

— Udite, očekivao sam vas!

Šejn se iznenada našao u nedoumici šta da učini. Sve je mogao da očekuje, osim da će se Berimor ovako ponašati. Na kraju je ipak rešio da uđe u brvnaru i da sačeka njegov sledeći potez. Ne čekajući da Šejn zatvori vrata za sobom, Berimor se smestio na veliki drveni sanduk, koji se nalazio nasred sobe, držeći „vinčesterku” u krilu.

Šejn je počeo razočarano da se osvrće, no osobu koja ga je u ovom trenutku najviše zanimala, nikako nije mogao da ugleda. Bio je ubeđen da su ono napolju bili njeni ljudi, ali gde se ona krila?

— Koga tražite, Šejne? Pa, osim mene ovde nema nikog drugog.

— Mis Alfa je tačno znala kako će se stvari odvijati, pa se na vreme izgubila odavde — pomisli Šejn.

— Šejne, šta je sa vama? — začuo je Berimorov glas iza svojih leđa.

Van sebe od besa, što mu je mis Alfa i ovoga puta umakla, Šejn se okrete i dreknu: — Zavežite već jednom, Berimore! Šta mislite, ko sam ja? Trojica njenih ljudi leže tamo napolju u snegu, a vi mi govorite da ste ovde sami. Dakle, gde je ona?

Kada je ugledao nekako umoran i odsutan osmeh na Berimorovom licu Šejn se okrenuo u nameri da izjuri napolje.

— Šejne! — dreknuo je Berimor za njim.

Šejn se munjevito okrenuo, otkočivši istovremeno oba okidača svoje moćne dvocevke. Dok se okretao imao je još toliko vremena da vidi kako se Berimor bio podigao i kako je držao „vinčesterku” uperenu u njega. Sve se odigralo suviše brzo tako da Šejn nije mogao dugo da razmišlja da li je Berimor namestavio da puca ili ne.

Brvnaom se prolomio zaglušujući prasak dvocevke. Pogoden mecima velikog kalibra iz Šejnove sačmarice, Berimor je naprosto preleteo drveni sanduk na kome je do maločas sedeo, zaustavivši se tek kada je telom udario o zid brvnare. Berimor je bio mrtav još pre nego što se skljkao na pod.

Šejn je u neku ruku žalio što se sve ovako završilo, no Berimor nije bio ni prvi ni poslednji kome je to proketo zlato pomutilo pamet.

Šejn je znao da je morao vraški da požuri ukoliko je želeo da sustigne mis Alfu. Zbog toga je potiskujući sudbinu Klarka Berimora iz svojih misli, pojuri prema šumarku, gde je ostavio svog mrkova. Bio je svestan činjenice da mu se uskoro neće ukazati ovakva prilika da se domogne mis Alfe. Uzjahao je i krenuo prema istoku gde su se nalazile dubokim snegom prekrivene doline za koje se verovalo da u sebi kriju izgubljeno zlato.

Jedino je Šejn znao da su sve te glasine bile daleko od istine. Ukoliko je šerif u Andersonu postupio na pravi način, kada je pre nekoliko dana dobio Šejnov telegram, onda je zajedno sa svojim pomoćnicima verovatno već odavno bio iskopao zlato u jednoj od mnogobrojnih dolina južno od Burnija.

Kada je konačno napustio predeo obrastao gustom šumom, Šejn je daleko pred sobom ugledao usamljenog jahača. Bio je ubeđen da je to mogla da bude jedino mis Alfa. Krenuo je za njom, no bio je svestan činjenice da je na ovom izuzetno preglednom terenu i ona njega smesta spazila. Spuštao se prvi susretak kada je naišao na duboku provaliju na čijem dnu je ugledao mis Alfinog konja. Bio je prisiljen da sačeka sledeće jutro, pre nego što je mogao oprezno da se spusti dole da bi eventualno pronašao njeno telo ili pak njene tragove ukoliko je uspela da preživi pad sa ove visine. No, kada se spustio do njenog konja kome je jednim metkom prekratio muke, od mis Alfe nije bilo ni traga.

— Da nije sve ovo možda varka? — proletelo mu je u jednom trenutku kroz glavu. Kada se, međutim, ponovo našao na mestu sa kog se pomoću lasa uputio dole u provaliju, ugledao je svog mrkova koji je mirno stajao u snegu. Sledeća Šejnova pomisao bila je da ju je možda zatrpala snežna lavina u provaliji. Uporno je nastojao da pronađe ma i najmanji trag, koji bi ukazivao na mis Alfinu sudbinu, no i nakon nekoliko dana provedenih u provaliji po dubokom snegu, Šejn nije uspeo da razjasni dilemu za koju je znao da će ga još dugo mučiti.

U trenutku kada je ostao bez zaliha hrane, Šejn je konačno odlučio da se vrati u Burni, gde ga je Karla željno očekivala.

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

HEJ! PA OVO JE
GENIDALNO! A
ŠTA JE TO?

KOLICA ZA PREVOZ
ROBE.

RRR
118

KOLICA... PFUF... KOLICA
"ALA LAKI EDI"... PFUF...
PFUF!...

© King Features Syndicate, Inc., 1977.

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

WESTERN ROMANI

SVAKOG 3. U MESECU
VAJAT ERP

SVAKOG 16. U MESECU
ŠEJN

SVAKOG 7. U MESECU
DOK HOLIDEJ

